

HỒI THƯ HAI MƯƠI HAI

MAI-SIÊU-PHONG TÁI CHIẾN VỚI GIANG-NAM THIẾT-QUÁI

Nói xong Mai-Siêu-Phong cất tiếng cười the thé như tiếng gió của tứ mùa. Rồi mụ vận hết sức lực vào cánh tay phải bóp chặt Thiệu-Linh-cái Quách-Tĩnh để xuống đất.

Mặc dầu kinh-sự đến tột độ, nhưng bước đường cùng, Quách-Tĩnh cũng cố vùng lên chống cự, may ra cố cứu vãn tình thế chút nào chăng ? Chẳng công mướm mướn, lấy sức quý tay lại nắm chặt cổ tay « thây sắt » mà đẩy lại.

Quách-Tĩnh đã mấy năm trời hấp thụ phép Huyền môn chính tông chân truyền của Đôn-Dương-Tứ-Mã-Ngọc, chương giáo Toàn-Chân-phái, nên nội lực đã có phần sung mãn. Cách đây, chàng lại được uống máu bô của Hồng-huyết-xà sau đó cùng Hoàng-Nhan-Khang, Lương-Tứ-Ông kịch chiến, khiến cho máu bô được lưu thông trong thân thể, kết hợp với chân lực vẫn có, tạo thành một sức mạnh cứng như sắt, vững như đồng, da thịt gồng lên chắc nịch. Nhờ vậy mà năm ngón tay sắt của Mai-Siêu-Phong không bằm lún được thịt Quách-Tĩnh mà trái lại, cánh tay mặt đã bị chàng dang trạnh gỡ ra được nữa.

Mụ hết sức kinh dị kêu rằng :

— Chà, chà, chàng bé giới lắm. Nội công mày đã tiến đến mức ấy rồi sao ? Khá lắm !

Rồi mụ vận thêm sức bấu mạnh nắm đầu móng tay như nắm móng thần ưng siết vào. Nhưng Quách-Tĩnh cũng gỡ thoát nổi.

Mai-Siêu-Phong dùng dùng nội lực, chẳng thêm do dự dùng bàn tay mặt, vận hết nội lực đánh một đòn « tới tâm chương » một thế vô độ đão, vô cùng ác liệt đã khời công trên luyện hơn hai mươi năm qua, ngay vào trán Quách-Tĩnh.

Nếu đem so sánh công lực của Mai-siêu-Phong thì còn hơn Quách-Tĩnh gấp mấy lần. Ngay cả sáu vị ẩn sư của chàng mà cũng không dám so sánh hay ngang nhiên tiếp chiến với mụ. Chỉ mười ngón tay móc sấu của Mai-siêu-Phong đã áp đảo quân hùng, khiến bao nhiêu hào kiệt vô làm đi tán mạng vô cùng thế thảm.

Tay trái của Quách-Tĩnh bị Mai-siêu-Phong nắm chặt như nắm sắt, còn một cánh tay trái phải vùng ra đối địch, tuy là miễn cưỡng nhưng phải đem hết sức bình sinh nên mặc dầu chưa thoát ra được, nhưng cũng khiến mụ ấy vô cùng thất phục.

Càng lâu, Mai-siêu-Phong càng nổi nóng, chỉ mong sớm kết liễu cho rồi tánh mạng cứu nhân, nhưng khi hai cánh tay chạm mạnh vào nhau, Mai-siêu-Phong cảm thấy tê rần đau nhói.

Mụ vội vàng dừng tay suy nghĩ :

— Ta tập luyện võ công không người chỉ dẫn, không đúng phương pháp đến nỗi tể bại cả thân người. Thằng nhỏ này, quả đã được danh dự chính tông truyền dạy. Như vậy ta nên nhân cơ hội này buộc nó dạy cho mình có lẽ hay hơn, lợi hơn, là ra tay sát hại nó.

Nghĩ xong, Mai-siêu-Phong dùng cả hai tay bóp chặt họng Quách-Tĩnh rồi dùng một ngón thẳng cứng như mũi dùi sắt, kè dứng yết hầu chàng, quát lớn :

— Mày đã sát hại chồng tao thì đừng mong thoát khỏi độc thủ của bà.

Nhưng nếu mày biết điều, tuân theo những chuyện bà bảo thì mày còn phương sống sót. Nếu cứng đầu, cứng lại tao cứ bóp mãi, rồi mày cũng kiệt lực mà chết một cách vô cùng đau đớn, nghe chưa con ?

Quách-Tĩnh vận dụng hết công lực chịu đựng không đáp lại một lời.

Mai-siêu-Phong nghiêng rặng hỏi :

— Lão Đôn-Dương-Tứ-Mã-Ngọc dạy mày cách ngồi, lối thở hít ra sao, nói lại ta nghe thử.

Lúc bấy giờ Quách-Tĩnh đã hiểu rõ thâm ý của Mai-siêu-Phong nên chàng vội nghĩ :

— Té ra con mụ đại ác này lại muốn mình dạy lại phép luyện

mọi công cho lập. Lẽ nào ta giúp hùm dữ thêm cánh để rồi bản thân ta lại thêm nhiều mạng sống nữa, tại lại biết bao nhiêu.

Nghĩ xong, Quách-Tĩnh nhất định không đáp lại, nhắm mắt nghiên cũng chịu trận, mặc kệ tới đâu hay đó, có chết cũng chẳng lòng.

Mai-siêu-Phong bên xoay qua tay trái siết chặt thêm tí nữa. Quách-Tĩnh nổi nóng bảo :

— Máy cứ bóp mạnh thêm cho tao chết càng sớm càng càng ơn.

Đời nào tao đi truyền lại Huyền-môn Chân-truyền để mà mất tướng hảo.

Thấy Quách-Tĩnh đã đắm liêu, Mai-siêu-Phong mới suy nghĩ.

— Thành này tuy vậy mà bướng bỉnh. Mình không thể dùng cường lực ép chế nó được đâu. Phải có cách khác thử may ra có hiệu quả.

Ngẫm vậy, miệng nói tay ra rồi đôi tòn bảo :

— Thôi tao cũng bằng lòng đưa lại cho mày một điều kiện trước khi nhận lời giao thuở: lại cho Vương Đạo-trưởng. Mày bằng lòng không ?

Quách-Tĩnh chỉ mong có một điều quan trọng ấy trước giờ nhắm mắt.

Chàng mừng rỡ vội vàng đáp lại :

— Được lắm, bất cứ lập lời tuyên thệ đi, ta sẽ đem tất cả những gì đã học của Mã-Đạo-Trưởng mà truyền dạy lại cho bạn ngay.

Mai-siêu-Phong mừng lắm, vội ngược mặt lên trời cam kết, đợ lựa một loạt để phát thệ :

— Ta Mai-siêu-Phong thề sẽ nhận làm đoàn thệ với Quách-Tĩnh như sau : Quách-Tĩnh phải đem số trường học được về nội công dạy ta. Ta sẽ đem thuốc này tận nơi cho Vương Đạo-trưởng. Nếu ta bội ước thì toàn thân sẽ hoàn toàn tế liệt, đau khổ một đời, chết không hối. Nay xin phát thệ, trời đất chứng minh.

Mai-siêu-Phong vừa phát thệ xong bỗng đằng phía xa, cách vài ba chục trượng có tiếng người quát lớn :

— Con bé nấp trốn nơi nào, hãy ra chịu chết.

Lại có lời một người khác nói thêm :

— Con tinh ranh mắt dạy, nhất định đang nấp bên kia phi

trái gần đây rồi. Này không thoát khỏi được nữa đâu nhé !

Tiếng quát của hai người mỗi lúc một xa dần, hình như họ đang đi lòng bát.

Quách-Tĩnh giật mình suy nghĩ :

— Nguy quá, tể ta bé Dung của mình vẫn còn lảng vảng nơi đây chưa thoát được những tai hại nấp không kín đáo để bọn họ nhìn thấy bên trái mà la lên như vậy !

Nghĩ đến đó Quách-Tĩnh thấy lòng dạ xót xa, nên nào chịu không nổi, bèn tha thiết yêu cầu Mai-siêu-Phong :

— Thưa bà, cháu còn một việc này nữa, nếu bà vui lòng giúp cháu thì cháu nguyện đem hết bí quyết dạy cho bà không dấu một lời, không sai một chữ. Nếu không dấu chết tội cũng đành chịu, không hề miệng nói một câu nào !

Mai-siêu-Phong nổi nóng quá :

— Thành oát con nhiều chuyện quá. Tao có phải trẻ nít với mày đâu mà lại nhải hoai như vậy. Chuyện gì cứ nói thử xem nào.

Quách-Tĩnh ôn tồn đáp :

— Thưa bà, cháu có người bạn gái nhỏ, chỉ thân, cũng đang bị người ta đuổi bắt như cháu. Máy lời cháu nói vừa rồi cũng nhằm vào nó. Xin bà vui lòng cứu giúp nó một phen. Cháu sẽ xin dạy cho bà ngay lập tức, không dám đòi hỏi gì thêm nữa.

Mai-siêu-Phong hừ một tiếng bảo :

— Tao mà lừa như thế này làm sao biết nó ở đâu mà cứu được. Mặc kệ bọn hay đừng làm phiền bà vô ích. Thật mới bao nhiêu tuổi đâu đã mang tình này, bạn họ, cứ lảng nhãng mãi !

Hình như mọi sự Quách-Tĩnh thừa cơ chạy thoát nên đưa tay nắm chặt lấy vai chàng.

Quách-Tĩnh buồn bực và thất vọng quá nỗi câu nói khẳng :

— Không cứu thì thôi, bà đừng nhận xét lếu láo. Tôi với nó chỉ là đôi bạn thân nhau, có tình gì đâu mà bà nói xấu. Được rồi, cứu giùm càng tốt không cứu là quyền bà, mà dạy hay không ấy là quyền tôi.

Mai-siêu-Phong thấy Quách-Tĩnh đã nói quyết liệt, nhắm không nên từ chối nữa mới dịu giọng bảo :

— Thôi được, ta cũng chừa mày một lần nữa. Thật ra cũng không ngờ rằng Hắc-Phong-Song-Sát, lừng danh bốn bề, lại phải nghe theo yêu sách của đứa trẻ con như mày.

— Vậy mày cứ kêu nó đi.

Quách-Tĩnh mừng quá kìa vội há miệng gọi thật lớn :

— Dung ơi, Dung ! lại đây mau Dung ơi ! ...

Vừa gọi dứt lời, bỗng nghe tiếng « soạt » ngay bụi cây bên cạnh Hoàng-Dung đi từ trong một đám mai còi nhẩy ra, đến cạnh Quách-Tĩnh hỏi luôn :

— Em nhẩy lên không anh ?

Quách-Tĩnh mừng quá gật đầu nói ngay :

— Lẹ lắm, giỏi lắm, thôi em mau lại đây. Bà này đã nhậu lời bêu vạ cho em rồi, bây giờ không còn sợ một kẻ nào hiệp đáp nữa hết.

Nãy giờ ngồi ăn mình trong khóm mai còi, Hoàng-Dung đã lắng nghe rõ các chuyện đối đáp giữa hai người Hoàng-Dung quá sức cần động và mến phục tấm lòng chất phác trung hậu của Quách-Tĩnh. Mặc dầu gần chết vẫn không sợ. Lúc nào cũng nghĩ đến mình và Vương-xú-Nhất, quyết thì mạng mình để cứu hai người, ngang nhiên thách đố với từ thẩn chổ vì trọng chữ tín nghĩa.

Nghĩ đến đây Hoàng-Dung cảm thấy thương mến Quách-Tĩnh và cùng, đôi mắt long lanh đã ngấn lệ.

Lại gần, Hoàng-Dung nhìn thấy tay Quách-Tĩnh đã bị Mai-Siêu-Phong kiếm chém không thể nào vùng được. Nàng cúi sát mặt Mai-siêu-Phong quá lớn.

— Mai-nhược-Hoa, thả bạn ta ra lập tức !

Mai-nhược-Hoa tức là nhũ danh của Mai-siêu-Phong từ khi mới được Hoàng-được-Sư kết nạp làm đệ tử.

Khấp giang hồ chưa một ai biết đến tên này. Chính ngay bây giờ thân của Mai-siêu-Phong đã quên hẳn từ hai mươi năm qua chưa hề nhắc lại.

Hôm này thỉnh linh có người gọi ngay tên húy của mình thì thử hỏi làm sao không ngạc nhiên được. Một người như Mai-siêu-Phong nổi danh đa sát, giết người không gớm tay, xem trời bằng vung, xem thiên hạ như cỏ rác, nhưng vừa nghe đến ba tiếng này đã bằng hoàng cả người, toàn thân run rẩy, mắt hết bình tĩnh vội hỏi ngay.

— Úa, mày là ai, sao dám gọi tên húy của ta như vậy.

Hoàng-Dung không đáp được luôn hai câu đối :

« Giữa đồng lúa the vui kiếm bún.

Trong chòm tiêu cò, khách sao già. »

Rõ nói luôn :

— Ta vốn họ Hoàng đây.

Mai-siêu-Phong ngạc nhiên quá mức, lập bập hỏi chẳng ta là ai !

— Mi ... Mi ... Có phải là ...

Hoàng-Dung nạt lớn :

— Là ai ? Này nhẽ Tích-thủy-Phong trên cửa Đổng-Đào - hoa-đào đôi vận động, Thi-kiếm-đỉnh, mi còn nhớ hay không, hay đã quên mất rồi !

Mai-siêu-Phong run run hỏi nhỏ :

— Mi đối với ân sư ta, ngoài hôn đảo là gì ?

Hoàng-Dung cười đáp :

— Hay lắm ! Mi vẫn còn nhớ đến cha ta đấy à ! Cha ta cũng hằng nhắc nhở đến mi luôn. Hôm nay người cũng có về đây đi thăm thử mi sanh sống như thế nào.

Nghe Hoàng-Dung báo Hoàng-được-Sư có về tận chổ này, Mai-siêu-Phong sợ đến lạnh xương sống, muốn bật đứng người lên, nhưng hiểu vì bản thân bất toại phải đành ngồi im không đặng đứng. Trên đời « thấy sát » Mai-siêu-Phong, hôm nay mới cảm thấy kinh sợ thối thối. Nghe nói sư phụ đi đến đây, Mai-siêu-Phong cảm thấy cuống cuống, tâm thần bấn loạn, muốn chạy đi tìm người không nhúc nhích được, ngồi lại đây chờ cái chết kể bên hông ! Mụ chưa toan tính cách gì cho ăn thừa.

Hoàng-Dung thừa dịp quát luôn :

— Muốn còn lối sống, phải thả ra lập tức.

Mai-siêu-Phong muốn buông Quách-Tĩnh ra ngay nhưng vội chột suy nghĩ :

— Sư phụ ta đã phát thệ không bao giờ rời Hải-đảo đi tái nhập giang hồ.

Thế sao hôm nay người lại đến đây ? Lạ quá ! Hay người ta tìm cách lừa gạt mình chăng ?

Hoàng-Dung lạnh ý đoán biết Mai-siêu-Phong đang do dự vì nghĩ ngờ, nên vội vàng phi thân nhẩy lên một trượng cao rồi từ trên không trung quay mình lộn luôn hai vòng, vung tay hướng về phía Mai-siêu-Phong một chưởng theo thế « Bằng đôn cứu tiên » (chim bằng bay chín tầng mây) trong « tối (âm) chưởng pháp », và nói lớn :

— Mi ăn trộm chân kinh, đã học đến ngón này chưa ?

Nghe tiếng gió lộng, Mai-Sieu-Phong đoán biết đúng thế võ của sư-môn, vội vàng đưa chưởng ra đỡ và nói rằng :

— Sư-muội, em cho chị rõ hiện nay sư-phụ đang ở đâu ?

Thừa lúc Mai-sieu-Phong bận tay đỡ chưởng của mình và phần tâm nói chuyện, Hoàng-Dung lạnh tay nắm lấy Quách-Tĩnh kéo vội ra ngoài, Quách-Tĩnh đi nhờ đó mà thoát được đại nạn !

Nguyên từ lúc Hoàng-Dung mới mở mắt chào đời thì mẹ của nàng đã bị sấm hậu mà chết.

Hoàng-dược-Sư gà trống nuôi con, bao nhiêu tình cảm đối với người vợ yêu quý trước kia đều dồn hết vào đứa con thơ duy nhất, nguồn an ủi cuối cùng, kỷ niệm của mối ân tình đã mất.

Hoàng-Dung càng lớn càng xinh đẹp tuyệt vời, giống mẹ như đúc lại thêm bản tính thông minh đĩnh ngộ, lanh lợi vô cùng, vì vậy nên học gì nhớ nấy, dạy gì hiểu nấy, xáo hoạt tinh khôn vô cùng. Hoàng-dược-Sư nâng niu chiều chuộng con gái, cưng như ngọc quý biến thành, đưa hết tâm trí vào việc giáo dục, chăm sóc cho con. Nhưng mặc dù thương con hết mức. Lúc nào ông cũng giữ gia đạo nghiêm nhặt, cảnh giới con, săn sóc từ sức khỏe đến tinh thần hành động, từ ngày con tiến bộ.

Hoàng-Dung càng lớn càng thông minh lỗi lạc, kinh điển cha, những thấy cha mình không ưa nũng nịu. Nàng bất bình về tánh khí cha già quá ưa nghiêm khắc. Tuy có tập luyện cả văn lẫn võ, nhưng về phần võ thuật nàng không quan tâm lắm, vì vậy mặc dầu bản lĩnh tương đối cao vì được cha tận tình chỉ dạy nhiều, điếu thế bí truyền, nhưng vì công-phụ chưa được mấy vì nàng ít chịu khổ khi phải cần dùng đến sự kiên tâm khổ luyện.

Cậy cha yêu, vì là con ruột, nàng chỉ muốn đem tâm thần mình mài giũa là hòa mình với sương nắng chiều, cảm thông với tạo vật, đó đây dong ruổi với những nơi danh lam thắng cảnh, tận hưởng cái tinh hoa của thiên nhiên. Nàng thích ngắm thơ, đọc sách, lắng rảnh rang bắt bướm, tìm chim nó đùa hơn là luyện võ.

Vì vậy nên mặc dầu là gái cưng duy nhất của Đào-hoa đảo chúa, một quái kiệt nổi tiếng giang hồ, một siêu nhân về võ thuật, một tinh đầu chiểu rạng trên biển nam-châu, ai ai cũng nể sợ, mà võ nghệ của nàng càng chưa được bao nhiêu, so với cái mức cầu thiết để xứng đáng với tổ nghiệp, kể vì họ Hoàng thì nàng chỉ mới được một phần trong muôn một.

Cái ngày mà cặp vợ chồng Hắc-Phong Song-Sát tái nhập đảo Đào-hoa lần cấp chân kinh lần thứ hai thì Hoàng-Dung mới biết bố, đang bỏ trên sập trước lịnh đường của mẹ. Chính nhờ nàng bập bẹ kêu cha làm cho Hoàng-Dược-Sư phải vội vàng chạy lại bồng con để nâng khỏi rơi xuống sập, mà tình cờ đã cứu mạng cho vợ chồng Mai-sieu-Phong khỏi chết.

Hoàng-dược-Sư hận hai người này đến nỗi đem hết bao nhiêu người nhà và bọn đồ đệ còn lại, rút gươm, cắt bụng, bỏ trên bãi gỗ thả trôi trên mặt biển, cảm tuyệt không được trở về hải đảo.

Vì vậy nên trên giang san rộng mênh mông của này, chỉ vốn ven cỏ hai cha con mà thôi.

Một ngày kia, Hoàng-Dung thấy tung tàn nỏ dứa trên đảo tình cờ tìm ra một hang đá. Nơi đây Hoàng-dược-Sư bắt nhốt mọi kẻ tù nhân là những người trước kia lên đến đóm hành hải đảo, bị ông bắt được.

Sân lòng từ thiện, nàng cảm động trước sự khổ sở của họ, đã hai năm bị giam cầm trên đảo nên lên đem cho họ một số rượu thịt.

Sau đó Hoàng-dược-Sư biết được, la rầy, mắng nhiếc nàng tàn tệ. Không phải ông giận con tiếp tế lương thực cho kẻ thù, nhưng tức con đã vượt ra vòng kỷ cương của gia đạo nhiều hơn.

Hoàng-Dung không chịu được với bao nhiêu lời lẽ quá khắt-kh nghiệt của cha, bỗng nảy ra ý nghĩ muốn dấn thân vào cảnh giang hồ phiêu bạt, bay nhảy bốn phương trời, cho thỏa mãn chí bình sinh.

Rồi nàng ngầm ngầm tạo một phương tiện đặc biệt để vượt biển thoát ly gia đình và hải đảo.

Suốt mấy ngày lén đênh trên mặt biển mênh mông, nàng đã đến được đất liền và cải trang làm một thanh niên, bôi mặt lem tuốc áo quần rách rưới giả kẻ ăn xin tại một tiệm quán, tình cờ lại gặp Quách-Tĩnh.

Hai người đã gặp nhau trong phút chốc đã có cảm tình lưu luyến, cùng nhau trò chuyện ý hiệp tâm đầu, nên đã cùng nhau ước hẹn kết nghĩa bạn bè, cùng sanh cùng tử. Tuyệt nhiên Quách-Tĩnh không hề biết nàng là gái, cho nên trong lúc xưng hô vẫn gọi nhau là đại ca, hiền đệ rất tự nhiên. Tánh Quách-Tĩnh thật thà chất phác, không hay suy nghĩ xa xôi, đến nỗi khi nắm tay nàng thấy da thịt đều mát mềm mại cũng không để ý nghĩ ngờ chút nào.

Đối với vợ chồng Hắc-Phong Song-Sát, Hoàng-Dung sanh sau dẫu có tiếc tí gì, nhưng nàng nghe cha nàng kể lại nên cũng biết được ngọn ngành.

Còn hai câu thơ nàng xuất khẩu đọc cho Mai-sieu-Phong nghe là hai câu thơ mà bình sanh Hoàng-dược-Sư thường ngâm nhảm. Ông

hay đọc những lúc nhàn rỗi, trước mặt các đệ-tử, vì vậy học trò của ông si cố gắng thuộc nằm lòng. Hôm nay nàng dung ý đưa ra để lờ Mai-siêu-Phong khiến mụ nể sợ buông tha cho Quách-Tinh.

Về võ công, tuy biết mình còn kém xa Mai-siêu-Phong một trời một vực, nhưng Hoàng-Dung đã có ý xử dụng một chiến thuật quen thuộc của sư môn để cho Mai-siêu-Phong trong đui mù cũng nhận định được. Đó cũng là một thủ đoạn để làm áp lực giải thoát ý trung nhân mình.

Hai dung ý này đã có kết quả khiến cho Mai-siêu-Phong phải e dè và vô ý nên nàng giải thoát được Quách-Tinh.

Mặc dầu biết Hoàng-Dung đã kéo Quách-Tinh đi rồi nhưng Mai-siêu-Phong vẫn không truy kích vì trong thâm tâm mụ đang bị đảo lộn quay cuồng, lo sợ rồi như tờ, mụ nghi bụng :

— Nếu sư phụ đến đây thì chắc mình không thoát chết ! Không biết ông ta đến làm gì ? Hay để bắt giết ta chăng ? Trời ơi, nếu quả thế vậy thì trốn đâu cho khỏi.

Trong lúc thần hồn nát thần trí, Mai-siêu-Phong tưởng tượng trước mặt mình, Hoàng-ân-sư mặc bào xanh, uy nghi, sừng sừng đứng tựa mặt ôliu nhìn đôi mắt liếc như sao, lạnh lùng như băng giá.

Bắt giặc mụ run bần người, chân tay run lẩy bẩy, miệng lộp lộp kêu vang đập đầu xuống đất lạy luôn mấy cái.

Mụ vừa lạy vừa run vừa cầu khẩn như đang đòi diệm với một võ linh :

— Tội đệ tử thật đáng muôn thán. Nhưng cúi xin sư phụ nghĩ để từ đôi mắt mù-lòa, một mình một bóng, đang lâm vào cảnh bị thân bất toại, hiện đã ăn năn và sám hối tội lỗi của mình. Ông tái để tử không bao giờ quên, và xin nguyện cải tà quy chính bồi đắp lỗi lầm xưa.

Quách-Tinh thấy vậy rất ngạc nhiên, lạ lùng, không tin được người tàn ác như ác quỷ hung thần, giết người như ngọc, lại có nhậy chỉ này.

Ngay trong khi ở Mông-cổ, lại lâm vào trận thế của Đôn-dương Mã đạo-trưởng, và sáu vị sư phụ của mình mà mụ vẫn tung hoành độc, không xem ai ra gì hết ! Thế mà hôm nay, chỉ nghe Hoàng-Dung đến cha nàng có một câu mà mụ đã tỏ vẻ vô cùng kính sợ đến nỗi dập quỳ lạy, nài, nỉ van xin, thì quả là điều quái dị hết sức.

Hoàng-Dung nhìn vẻ mặt ngọc ngà của chàng cũng tức cười nh

không nói gì đưa tay ra hiệu ngụ ý bảo nên cùng nhau tẩu thoát cho rồi.

Khi hai người định đưa nhau trốn khỏi Vương-phủ thì thành linh có tiếng người nói xôn xao phía sau, tiếp theo một chuỗi cười nói lên lanh lảnh, Hoàng-Dung quay mặt lại nhìn thấy một người đi trước, dáng điệu thông dong, tay cầm cây quạt phe phẩy gọi nàng :

— Mỹ nhân ơi, ta đang mong đợi mỹ-nhân lắm rồi.

Hoàng-Dung biết là Âu-dương Công-Tử đang dẫn bảy đồ đệ đi tìm nàng. Nàng thừa biết tên này bản lãnh quá cao siêu, nếu nó có tình vậy bất mình chắc không thể nào tránh khỏi. Phen này không thể dùng kế lừa nó được như trước.

Tự thấy không phương chạy thoát, Hoàng-Dung trực nhớ đến Mai-siêu-Phong, nên vội vàng quay lại, nhỏ nhẹ gọi :

— Mai sư-ti, tội chi lớn lắm, cha em không tha được đâu. Nhưng em cũng có thể nài xin cho chị được, miễn chị có một chút công lao nào để nói. Chẳng đó chắc cha em cũng miễn tình châm chước cho chị.

Mai-siêu-Phong mừng rỡ hỏi thăm tới :

— Em muốn chị lập công gì đây ?

Thầy Mai-siêu-Phong đã chủ ý tới lời mình, và có vẻ tiêu lòng nên nói luôn :

— Hiện giờ bọn em đang bị bọn hiểm ác tìm cách hãm hại. Nếu chị bằng lòng, em sẽ giả chạy dụ chúng nó lại đây rồi chị rae tay hạ sát cứu hộ bọn em. Khi nào cha em lại, em sẽ nài nỉ xin ông xét công chị đã cứu thoát nạn em mà tha thứ cho chị những tội lỗi xưa. Chị bằng lòng chứ.

Nghe Hoàng-Dung nói, Mai-siêu-Phong có cảm giác như kẻ chết đuối quờ phải miếng cây, như người khát gặp nước uống, nếp tươi hân người, tâm hồn cảm thấy mười phần thoải mái, gạt đầu tỏ vẻ bằng lòng.

Vừa lúc đó, Âu-Dương công-tử đã dẫn đoàn nữ đệ tử áo trắng, hiện ngang đến đứng trước mặt.

Thầy Mai-siêu-Phong mặt sát đen sì, đầu tóc rũ rượi, ngồi án ngữ sừng sừng trước mặt Quách-Tinh và Hoàng-Dung, Âu-Dương công-tử không thêm để ý đến, khẽ dùng quạt phe phẩy nhẹ một cái tức thì một luồng chướng phong oạt thổi tốc về phía hai người, mạnh như vũ bão.

Nhưng luồng chướng phong chưa đến, mặt Hoàng-Dung bỗng như gặp một hình lục võ hình định bật lại. Mai-siêu-Phong đã vung tay vô

tới phía trước, xô dạt cả một sức phản ứng ghê hồn đập ngược lại.

Au-Dương công-tử quả sức kinh kỳ vị kể từ ngày xuất hiện gần hồ, hoành hành trên võ lâm, chẳng chừa bao giờ gặp một đời thù cực lợi hại như vậy.

Chàng vội vàng xoay cùn quạt đập vào tay đôi thù để đỡ đòn tránh chân phóng người nhẩy lùi ra sau mấy bước.

Một tiếng "sạt" thật lớn nổi lên. Cùn quạt bị gãy tiên làm đôi cả một vật ào phía trước của Au-Dương công-tử cũng bị rách to một mảnh lớn.

Au-Dương công-tử vẫn kinh hồn vía xấn hổ, nhưng định thần lại, thấy cả bảy nữ đệ tử của mình cũng ngã lăn chiến ra mặt đất không gương mặt với sức đánh mãnh liệt do cái võ ấy phát ra phía trước.

Chàng cúi đầu nhìn kỹ thì cả bốn người nữ đệ tử đã chết từ lúc nãy. Đầu người nào cũng bị bầm hừng mây lỗ, cả máu lẫn óc vàng tung toé hết ngoài. Rõ ràng là độc thủ. Cứu ân bạch cốt trảo mà bình - san chàng chưa hề trông thấy.

Mặc dầu Au-Dương công-tử, chúa tể Lạc-dã-sơn có võ công cực kỳ tinh diệu, nhưng trong lúc chủ quan khinh địch đã bị thất bại một võ sư phi phàm. Đầu răng v chưa giới bằng Mai-siêu-Phong, nhưng vì Mai-siêu-Phong bị tê liệt nửa thân mình, di chuyển không được, y cũng có vật đối phần lợi thế.

Au-Dương Công-tử lúc bấy giờ đem hết tinh thần, phỏ vào song chường, áp dụng ngón "Thần đá tuyết sơn chường" (lạc đá đi trên tuyết) thân hình bay bổng khi ẩn khi hiện khắp bốn phía, nhẹ nhàng uyển chuyển, bao vây thân hình Mai-siêu-Phong tấn công tới tấp.

Vì quá nóng lòng cái chết của bốn ái thiếp, và hổ thẹn vì vạc áo bị xé rách, Au-Dương Công-tử đã bầm môi liểu mạng đánh tàn lực.

Nhưng đầu liểu mạng hay hung hăng đến đâu, trước dũng lực của Mai-siêu-Phong cũng không có tác dụng gì. Hai tay mụ theo đúng tư thế cứu ân bạch cốt trảo khi ngắn khi dài, múa lên vun vút, mười ngón tay như mười cái móc sắt, khi lùa khi chớp loang loang khắp nơi, toàn thân xương cốt chuyển động rần rục dồn dập liên tiếp như bấp rập khiến cho chàng công-tử đa tình, tự phụ cũng kinh hồn khiếp vía.

Hoàng-Dung thấy trận đấu đã tiến qua giai đoạn quyết liệt, nên đến cách chuẩn bị nơi khác.

Nhưng lúc này vừa nắm tay Quách-Tinh để phi thân nhẩy đi thì

hình phía sau bỗng có nhiều tiếng thét vang như cộc găm, bao rông.

Thoạt tiên là Tam-dầu-Giao-Hầu-Thống-Hải, hai tay loang loang tấn công ngay trước mặt Hoàng-Dung. Vì sợ ào giáp da hấn không dám tấn công phía sau lưng.

Tiếp đến là Quý-Môn-Lông-Vương-Sa-Thống-Thiên, Sâm-Tiên Lão-Quái-Lương-Tử-Ông và cả Thiên-Thủ-Nhân Đổ-Bành-Liêu-Hồ cũng nhẩy thời chạy tới, chia nhau bao vây bốn phía, dồn hai người vào chính giữa.

Thì ra lúc bấy giờ được Hoàng-nhan-Khang cấp báo, Vương Phi Dao-tích-Nhược bị gian phi bắt đem đi, nên Triệu-vương Hoàng-nhan-Liệt đã cấp tốc uy động cả binh tướng, rời dịch thân mình điều khiển cuộc truy nã lùng bắt.

Trong giây lát, cả Vương-Phủ đã đầy cả binh lính, binh khí sáng ngời, rần rần rộ rộ xông vào bao phủ khắp các nơi. Tiếng chân người, tiếng ngựa hí, tiếng cựa nhau hòa lẫn với tiếng gươm giáo chạm nhau làm cho cảnh tượng trang nghiêm của Triệu-vương phủ đã trở nên cực kỳ huyền ảo. Sâm-tiên Lão-quái đứng chân nhìn xem cuộc đấu. Lão thấy Au-Dương công-tử tuy lanh lẹ, biến ảo dị thường nhưng vẫn có chỗ suy thể, và vật ào trước đã bị xé rách một mảnh thật to. Trông thấy hình dạng Mai-siêu-Phong, Lương-tử-Ông bỗng nhớ lại cảnh tượng khi nãy dưới đây địa nguyệt bỗng giạt mình nhưng lòng tự ái bùng bùng nổi dậy, lao cũng xông tay vào chiến đấu với Mai-siêu-Phong.

Hai anh em Sa-thống-Thiên, Bành-liêu-Hồ thấy mụ này tuy ngồi một chỗ mà khí thế vô cùng ác liệt, dữ tợn như quý cái thì đem lòng hoảng sợ chẳng dám xông vào, chỉ đứng đó coi chừng, tủy cơ ứng biến. Hoàng-Dung đã nhận thấy hại tên đã bao vây Mai-siêu-Phong phía trước còn bọn Sa-thống-Thiên, Bành-liêu-Hồ đứng chực hồ bên ngoài thừa dịp tấn công thì năng lãnh từ phòng tới đều chặn ngay Hậu-thống-Hải để đánh đỡ cho Sư tỷ.

Hậu-thống-Hải tức quá, nghiêng răng trợn mắt, vung quyền đánh tới tấp như gió bão, Hoàng-Dung vẫn cứ nhón nhơ, khi ẩn khi hiện, thoắt thoắt như gió, tránh né được tất cả ngón đòn, khiến hắn ta đánh vào không khí hết. Hoàng-Dung thích chí, vừa đánh vừa cười ngoặt ngoẹo để chọc tức thêm.

Quách-Tinh thấy khí thế của Mai-siêu-Phong vẫn vô cùng dũng mãnh, đương nhiên chống cự với hai cao thủ, vừa mạnh vừa lanh không có mối gì thua sút, tuy nhiên, vì thất thế, di chuyển không được nếu nếu cuộc

chiến đấu bị kéo dài, mụ sẽ bị thất thế.

Đầu sao Quách-Tĩnh cũng nhận thấy Mai-siêu-Phong đi đứng như voi bộn mình, nếu để mụ bị bại thì lòng mình bất nhẫn. Nên định bụng xông vào tiếp sức cho ân nhân.

Nhưng thành lịnh Mai-siêu-Phong xoay mình lạng như chớp, đưa tay chụp trúng vai Quách-Tĩnh kéo mạnh lại phía mình quát lớn :

— Năm lấy hai chân ta, vác lên vai, cho mau lên.

Quách-Tĩnh suy nghĩ :

— Xem tình ý này thì quả mụ thật thất đường về phía mình chừng lật bộn kia, vì vậy nếu mình có thì thò được thứ gì phải đem ra giúp sức mới phải. Bây giờ mụ cần mình công thì cứ công chứ sao.

Nghĩ xong làm liền. Quách-Tĩnh vội vàng năm lấy hai chân Mai-siêu-Phong vác đại lên vai, làm ngựa xông vào vòng chiến không một chút do dự.

Được Quách-Tĩnh công đi, Mai-siêu-Phong đã có thêm phương tiện hoạt động nhiều hơn nên lập tức phóng thẳng thêm một quyền ngay mặt Âu-Dương công-tử, đồng thời quét ngang một cái chụp lấy Lương-tử-Ông. Cả hai thất kinh hồn vía, lo chông đỡ và dần dần ra xa xa.

Mai-siêu-Phong cúi xuống khẽ bảo Quách-Tĩnh :

— Đem ta đi truy kích lão già mau lên ! Lúc bấy giờ Quách-Tĩnh mới hiểu và nghĩ bụng :

— Té ra bà ta nhờ mình làm ngựa vì cả ba phần tể liệt không đi chuyển được. Chà, bảo ta làm ngựa thì khỏi băn tâm'điều khiển nữa.

Vì vậy nên Quách-Tĩnh yên chí vác Mai-siêu-Phong khi tới khi lui khi qua khi lại tùy theo tình thế giữa đôi bên và theo lời yêu cầu của mụ Mai-siêu-Phong vừa đánh vừa càn độn luôn mồm không khác một người nông-ôn chủ trâu cày.

Trong nháy mắt, Mai-siêu-Phong đã thăng thế rõ rệt.

Tuy không rảnh tay đôi phó với kẻ địch, nhưng lòng Mai-siêu-Phong vẫn luôn luôn nghĩ đến việc học bí quyết tập nội công. Vì vậy nên mụ vẫn đánh địch và đồng thời hỏi Quách-Tĩnh, không hề bị phân tâm lộn xộn tí nào :

— Nếu cần luyện nội công, phải bắt đầu làm những gì hồ máy ?

Quách-Tĩnh nghe hỏi cũng thích chí vui vẻ đáp luôn :

— Phải ngồi xếp bằng cho ngay ngắn, ngũ tâm hướng cả lên trời !

Mai-siêu-Phong hỏi :

— Ngũ tâm là những thứ gì ?

Quách-Tĩnh đáp :

— Hai lòng bàn tay, hai lòng bàn chân và tóc đầu đều là tâm cả.

Nghe Quách-Tĩnh giải thích, Mai-siêu-Phong thấy vô cùng khoan khoái, nên bưng chi vương tay chụp mạnh trúng vai Lương-tử-Ông nghe « soạt » một tiếng, khiến Lương-tử-Ông cảm thấy đau nhói tận ruột gan, vội vàng phóng ra phía sau trốn tránh.

Quách-Tĩnh lạng chân vác Mai-siêu-Phong nhảy theo truy kích. Nhưng vừa lúc ấy chàng trông thấy Quý-môn Long - Vương Sa-Thông-Thích vừa phi thân tới giúp em là Hầu-thông-Hải áp đảo Hoàng-Dung thì nóng ruột, vội vác Mai-siêu-Phong bỏ Lương-tử-Ông phi thân chạy về hướng đó và nói với Mai-siêu-Phong :

— Xin hạ ngay hai anh em thành này trước để giải cứu cho Hoàng-Dung đã.

Mai-siêu-Phong hội ý, cứ ngồi yên trên vai Quách-Tĩnh, thò cánh tay dài ra quét ngang, chụp Hầu-thông-Hải.

Vừa nghe luồng gió mãnh lực thổi tới, Hầu-thông-Hải kinh hồn, vội vã nhảy phóc ra sau tránh né. Nhưng đôi cánh tay của Mai-siêu-Phong khi gài khi ngán, múa tít như chong chóng, phân biệt không kịp để tránh né. Vì vậy lúc Hầu-thông-Hải lúng túng một lúc đã bị năm ngón tay cứng như đũa sắt vỗ ngay nơi ót, tức thì toàn thân rú riết, chân tay té liệt không cử động nữa.

Sa-thông-Thiên thấy sự đệ lâm nguy thì lo sợ rụng rời, vội vàng phi thân xông tới, hểu mạng đánh mạnh vào cánh tay của mụ để giải thoát cho Hầu-thông-Hải. Nhưng hai cánh tay chạm nhau, Sa-thông-Thiên cảm thấy tê rần, và đau nhói như đập vào vách đá. Vừa lúc ấy có tiếng « vút, vút » hai món kim tiễn do Đành-liều-Hồ phóng ra bay thẳng vào người Mai-siêu-Phong.

Mai-siêu-Phong nghe có tiếng gió đã hiểu có ám khí, chờ cho hai mũi kim tiễn bay tới nơi, mụ chụp lấy Hầu-thông-Hải đang mềm nhũn như búng thừa vung lên đờn đờ, tiếp đến hai tiếng bịch bịch vang lên và có tiếng rên rĩ từ họng Hầu-thông-Hải thốt ra.

Sa-thông-Thiên vừa thấy đôi phương dung thân hình em mình dờ dờ khi thì thất vía kinh hồn, sợ nếu chạm trong, nhảy mất sẽ mất mạng

ngay nên không suy nghĩ gì nữa, vội vàng phóng tới, đưa tay chụp lấy đầu lưng của sư đệ, ném tung lên cao để tránh ám khí.

Nhưng đã chậm rồi. Thân hình phi nôm của Hữu-thông-Hải lãnh hai mũi kim tiễn, bị cú đẩy của sư huynh tung bổng lên như giẻ. Sa-thông-Thiền định ninh làm sao tránh được ám khí, đầu có rơi xuống đất, sư đệ mình cũng có thể chịu đựng được không đến mất mạng. Nhưng Hữu-thông-Hải sau cái chớp của Mai-sieu-Phong thì thân đã rời rớt đầu còn sự linh lệ xoay trở gì được nên té xuống đất.

Từ lúc Mai-sieu-Phong ném Hữu-thông-Hải, Sa-thông-Thiền đã thêm lên cao và rơi xuống đất, tuy kẻ thì dài, đồng nhưng sự thất xảy ra trong tích tắc, vô cùng lạnh lẽo.

Trong khi Hữu-thông-Hải rời tay Mai-sieu-Phong, tung lên giữa lưng trời, thì hàng chục kim tiễn của Bình-liều-Hồ vẫn tiếp tục bay tạt vun vút, đồng thời cả các người Âu-Dương công-tử, Lương-tử-Ông và Sa-thông-Thiền đã chia nhau ba mặt nhất loạt tấn công liền.

Nhưng Mai-sieu-Phong không hề nao núng, hai tay thoáng vút lên trời, lập tức hàng mấy chục mũi kim tiễn, như điện xẹt, từ gió thổi về phía ba người như sao sa.

Mai-sieu-Phong vẫn ngừng hỏi Quách-Tĩnh :

— Thế nào là hỗn hợp ngũ hành ?

Quách-Tĩnh đáp :

— Đồng là mộc, Tây là kim, Nam là hỏa, Bắc là thủy và Trung thổ.

Ngũ hành hỗn hợp là thế ấy. Nhưng khoan sẽ hỏi, lo đánh đi rồi, bà hỏi mãi lỡ hồ cơ có điều nguy hiểm quá.

Mai-sieu-Phong cất tiếng cười ha hả đáp :

— Ta xem bọn này như cỏ rác, có gì đáng quan tâm mà lo ngại. Còn thế nào là hòa hợp tứ tượng ?

Quách-Tĩnh đáp :

— Lắng tai, nhắm mắt, nín mũi, bít thở, là hòa hợp tứ tượng.

Mai-sieu-Phong thích chí khẩy :

— Đúng lắm ! Mày thật tinh là tốt đời với tao. Nhưng ngũ triển nguyên là sao ?

Quách-Tĩnh đáp :

— Mắt không thấy mà hỗn thuộc * can *

— Tai chẳng nghe mà tinh ở * thận *

— Lưỡi chẳng nếm mà thần tại * tâm *

— Mũi chẳng ngửi mà phách tại * phổi *

— Tứ chi không cử động mà ý tại * li *

Đó, ngũ khí triển nguyên là như thế đó !

Hòa hợp tứ tượng và ngũ khí triển nguyên là hai yếu tố quan trọng bậc nhất, làm căn bản cho việc luyện nội công. Trong câu * Âm Chân-kinh có để cập tới nhưng chỉ đi suông chứ không giải thích chi tiết về cách luyện tập. Vì vậy mà Mai-sieu-Phong đã bù đầu rồi óc tìm tới ngót mười năm qua mà không sao hiểu nổi. Nay bỗng nhiên lại được Quách-Tĩnh chỉ vẽ rành rẽ chẳng khác nào gỡ hộ xong mối tơ rối, như dẫn đường cho người đi trong đêm tối. Vì vậy cho nên Mai-sieu-Phong hết sức vui mừng như bất gặp của quý.

Chính cũng vì không biết cách tập luyện nên đến nỗi gây thành ám thương bán thân bất toại. Bây giờ được chỉ biểu có khác nào bệnh ngặt nghèo gặp được thuốc tiên. Cho nên Mai-sieu-Phong cố ghi nhớ thật kỹ vào lòng.

Mặc dù Mai-sieu-Phong đang chiến đấu với bọn tay vô-lâm cao thủ nhưng vẫn giữ đủ bình tĩnh nói chuyện và học hỏi cũng Quách-Tĩnh. Nhưng vì bốn người này toàn là những tay cao thủ, tài nghệ tuyệt luân nên tình trạng đầy cử kéo dài thì làm sao tránh được sơ hở.

Vì vậy nên khi quá sức vui mừng vì tìm ra chân lý, Mai-sieu-Phong, có một khác phần tâm nên tức thì lĩnh liền tiếp hai cái đấm như trời giáng của Âu-Dương công-tử và Sa-thông-Thiền nơi vai và đùi.

Mặc dù có luyện được thân hình cứng như sắt, nhưng vì công lực của hai kẻ này đầu phải là tầm thường, cho nên Mai-sieu-Phong cảm thấy đau điếng tận xương tủy.

Hoàng-Dung đứng ngoài chờ Mai-sieu-Phong cảm chun được bọn địch sẽ dắt Quách-Tĩnh tẩu thoát cho rồi. Nhưng bỗng đầu Mai-sieu-Phong bắt Quách-Tĩnh làm ngựa cỡi, không biết làm cách nào giải thoát được đành phải đứng nhìn, chờ cơ hội tốt. Hồi lâu Hoàng-Dung thấy sư tỷ lĩnh hai đòn liền tiếp và đảo sức.

Thình lình Mai-sieu-Phong gọi lớn :

— Hoàng muội ! Tại đây ta gặp bọn đời thù quá sức lợi hại. Sư phụ ơi !

Chính Mai-sieu-Phong thốt ra câu này là mục đích ninh Hoàng-Dung

nói đến và Hoàng-Dung-Su còn đang ăn cắp đầu dây. Mụ muốn kêu gào như vậy để sự phụ biết con mình làm nguy đến cứu và luôn tiện chứng kiến mình đang xử thân cứu Hoàng-Dung niệm tình tha tội.

Mai-siêu-Phong định ninh một khi Hoàng-Dung-Su tới đây thì bọn này tức khắc bị đánh tan ngay. Nếu lúc này người không tới đây thì biết cơ hội nào để chứng minh được công trạng cho mình chuộc tội.

Nhưng Hoàng-Dung vẫn tìm cách nói gài :

— Chỉ có an tâm trông chờ lát chầu em sẽ tới, có gì gi mầy đưa này mà vội hân tâu. Chỉ có ngồi xếp xướng đây mà nghĩ; bọn hầu cũng không khi nào dám bêu miệng đến cái chèo áo của chị đâu.

Thất ra Hoàng-Dung chỉ muốn Mai-siêu-Phong thả Quách-Tĩnh ra để cùng mình chạy trốn.

Không ngờ nàng thấy Mai-siêu-phong chuyển động khắp thân mình xuống cốt kêu rùng rục đơ tan, quyết tâm lực từ chiến cùng bọn họ.

Thình lình Sấm-Tiên Lão-Quai Lương-tử-Ông thét lên một tiếng tung người lên không trung.

Mai-siêu-Phong vội tung hai cánh tay đánh thốc lên, nhưng chợt có cái gì vướng trên đầu. Thì ra cả mái tóc của nàng bỏ lòa xòa đang bay theo gió, đã bị Lương-tử-Ông tóm chặt.

Hoàng-Dung thất kinh, vội nhảy bay tới tung quyền đánh mạnh vào Lương-tử-Ông để giải vây cho Mai-siêu-Phong. Nhưng Lương-tử-Ông vẫn bình tĩnh như thường. Một tay ngoài lại chặn đòn của Hoàng-Dung.

Một tay vẫn nắm mái tóc của Mai-siêu-Phong vẫn siết cổ giết mạnh.

Mai-siêu-Phong nghe gió thoảng qua thì biết ngay Hoàng-Dung tiếp cứu. Lập tức mụ đưa tay lên đầu, nắm chặt chân tóc, rồi giết mạnh một cái, cả mái tóc đứt lìa như đao xén, đồng thời vung quyền đánh thối vào mặt Lương-tử-Ông.

Lương-tử-Ông chỉ còn giữ trong tay một nam tóc của Mai-siêu-Phong, và thấy mưu ra, tay quá mạnh, vội vung tung mình lên né và phi thân ra phía đằng xa đứng nhìn vào.

Phần Bình-liều-Hồ vừa nhận ra người đàn bà này quả là Mai-siêu-Phong thấy sát, vợ của Trấn-huyền-Phong xác đáng, cặp Hắc-Phong Song-Sắt đã nổi tiếng xưa nay thì đã lòng khiếp sợ. Nay thấy Hoàng-Dung nhảy vào tiếp sức thì nói giần ngoe ngay nâng thét lớn :

— Nay con nhỏ kia, mụ hét chửi cái là môn đệ của Hắc-Phong Song-Sắt chưa ?

Hoàng-Dung không vừa, quát lại :

— Mị dám bảo hân là thầy của ta sau này, với bản lĩnh của hân phải luyện thêm hàng mấy năm nữa chưa chắc đã theo kịp ta đây.

Bình-liều-Hồ nhận thảy trong lúc xuất thế của Hoàng-Dung có đôi điểm giống Mai-siêu-Phong trong dạ đã nghi ngờ. Nay có mặt cả hai muốn đem ra hỏi lại để khó từ chối cãi.

Ngờ đâu nàng chẳng những không nhìn mà còn tỏ ý khinh miệt Mai-siêu-Phong nữa. Còn mụ này nghe nói cũng không thấy gì phản ứng. Nếu quả thật thấy trò, bao giờ có dịp độ xác lờ như thế được.

Vì thế nên Bình-liều-Hồ vô cùng ngạc nhiên, suy nghĩ mãi chẳng biết nàng thuộc hạng nào, sự phụ nàng là ai !

Thình lình Sa-thông-Thiên nghi một kẻ, thét lớn :

— Nếu muốn hạ người, trước cần giết ngựa ! Nói rồi hạ tung cước quét ngay qua, nhằm ngay hạ bộ Quách-Tĩnh.

Mai-siêu-Phong giật mình nghi :

— Chẳng bé này bản lĩnh còn kém. Nếu chúng muốn tàn công, rồi nó có bé nào, thì mình cũng không còn tánh mạng.

Lập tức mụ hét lên một tiếng, hạ mình xuống vung tay chặt mạnh vào chân Sa-thông-Thiên đỡ đòn cho Quách-Tĩnh. Thừa lúc Mai-siêu-Phong cúi gập người xuống, Au-dương-công-tử lạnh tay đánh mạnh vào bụng mụ một thối, như trời giáng.

Mai-siêu-Phong rú lên một tiếng đầy oán cảm hờn rồi vung mạnh tay một vòng, bỗng thấy người mụ loang loang một vòng hào quang trắng xóa, một ngọn roi mềm đã tung ra, uốn khúc, vung vẩy khắp bốn bề, đánh bật lui cả bốn đời thù về phía sau xa.

Bình-liều-Hồ lo lắng nghi :

— Nếu bọn mình không hạ được con mụ này, chút nữa chúng nó đến tiếp cứu thì cả bốn đời chúng ta.

Sở dĩ hân lo là Trấn-huyền-Phong tuy đã chết trên đỉnh Hoang-sơn trên mười năm nay nhưng cái chết quả bị mặt, ở chỗ qua xa đời cách trở nên tại Trung-nguyên, thiên hạ anh hùng chưa ai hay biết cả.

Trong thời gian gần đây, vì thầy mình mù lòa, Mai-siêu-Phong đã luyện được một con roi mềm gọi là Độc-long. Ngân-chiến toàn là những sợi dây bằng bạc kết lại, mỗi trong có vẻ mềm mại, nhưng lúc xô dạt vô cùng nguy hiểm lợi hại. Vì vậy nên cả bọn hảo thủ Lương-tử-Ông, Bình-liều-Hồ, Sa-thông-Thiên, Au-dương-công-tử vừa thấy đã phải kinh ngạc ngay.

Nhưng qua mấy phút bàng hoàng, Bình-liều-Hồ đã nhận được chỗ sơ hở của Mai-siêu-Phong, nên hét lên một tiếng, ra mình sệt một đất lún vào tàn công.

Mai-sieu-Phong múa tít ngọn roi bạc tung hoành trên không rộng hơn 6, 7 mươi thước, áp đảo các đời thủ không ai dám đến gần, vô ý không ngờ có người cả gan mạo hiểm bỏ sắt đất chun vào chỗ sơ hở nên để phòng.

Thỉnh linh Quách-Tĩnh thét lên kêu cứu, Mai-sieu-Phong hoảng vía liếc chuyển mình rần rác, tay trái dài lên thêm một thước nữa, gờ bụng xuống thấp hơn, quét roi sắt đất quyết hạ sát được Bành-liêu-Hổ mới hả giận.

Hoàng-Dung nhìn thấy Mai-sieu-Phong múa roi vun vút thành một vầng hào quang che kín cả thân mình nên không xông vào trợ chiến vì sợ ngọn roi quét nhảm. Khi nàng trông thấy Bành-liêu-Hổ mạo hiểm bỏ sắt đất chun dưới làn roi, bỏ vào tấn công Quách-Tĩnh, thật nguy ngập muôn phần, nhưng cũng đành thất thủ chẳng biết làm sao hơn, vội vàng quát lớn :

— Hai bên ngừng đấu, ta cần nói một lời. Tuy Hoàng-Dung đã vận sức quát to, nhưng trong lúc hàng đầu, chẳng người nào thêm để ý. Hơn nữa Bành-liêu-Hổ trong lúc đang thắng thế càng càng muốn đánh hăng thêm nữa.

Hoàng-Dung hạ miệng muốn nói nữa, bỗng đầu trên đầu xuống có bóng người lè nhỏ và một giọng quát thát to đã dúi vào ráy tai mọi người :

— Xin ngừng tay để tôi nói chuyện.

Hoàng-Dung giắt mình đưa mắt nhìn vào phía ấy. Trong lúc trời còn tối đen chưa thấy mặt ai, nhưng vẫn nhận ra được sáu cái bóng, cao thấp, lớn bé đủ cỡ vua xuất hiện trên nóc tường thính.

Cả bọn hồn người tuy cũng biết rõ có kẻ khác đến muốn can thiệp, nhưng vẫn thản nhiên không chúm dưng tay.

Thỉnh linh có 2 cái bóng người phòng xuống đất, một người múa đũa gành, một người xú dụng ngọn roi kim long, tấn công ngay về phía Au-Dương công tử, dụng thời có người quát lớn :

— A, té ra cái thằng chuyên hái trộm hoa, mi cũng đến gây sự chôn này ư ? Phen này dung hồng thoát khỏi bọn ta nữa nhé.

Quách-Tĩnh vừa nhìn ra giọng nói của người ấy, mừng rỡ vội lộ lớn.

— Sư phụ, sư phụ, cứu đệ tử.

Sáu người này không phải ai lạ, chính là Giang-nam Lục-quái.

Nguyên từ ngày chia tay cùng đồ đệ ở giữa đường, Lục-quái đi thăm hiểm vùng Bạch-Đa-Sơn bỗng gặp người nàng áo trắng khiến cho

Lục-quái đoán rằng chúa núi Bạch-Đa đã có mặt tại Yên-kinh để luận bàn một việc gì quan trọng, có can hệ đến vận mạng nước nhà đang bị ngoại bang dòm ngó.

Kể đến trong vùng liên tiếp xảy ra không biết bao nhiêu con gái các nhà lương thiện bị bắt cóc. Tay sai của Au-Dương công-tử thay nhau lùng kiếm mỹ nhân bắt đem về núi cho chủ mình nài hoa ép liễu. Vì là những người chuyên môn đi hành hiệp, Giang-nam Lục-quái không thể làm ngơ, phải ra tay can thiệp, nên khi mới gặp Au-Dương công-tử, cả bọn xông lại bao vây ngay.

Au-Dương công-tử tuy võ nghệ cao cường, nhưng gặp phải các tay này không những đã có bản lĩnh kinh người mà gán đây đã dày công khổ luyện trên xứ Mông-cổ nổi cả mười năm, nên càng tăng tiến gặp mấy lần lúc trước, sáu một lối kịch chiến, Au-Dương công-tử đã lãnh liên tiếp một gậy của Kha-trần-Ác và một đạp của Chu-Thông khá mạnh, phải vội vàng bỏ chạy thoát thân, bỏ lại người có thiệp, loang loạng một cặp hai người này đã bị Nam-hi-Nhàn và Toàn-kim-Phát hạ thủ.

Việt-nữ-kiếm Hàn-tiểu-Ôanh đích thân công cô gái bị chúng bắt cóc đem về tận gia đình, rồi cả bọn sáu người cùng nhau tung tầm bọn Bạch-Đa-Sơn để diệt tận gốc.

Nhưng Au-Dương công-tử đã biết thân, không theo đường vô Tây vực mà chuyên hướng về phía Yên-kinh của Kim-quốc.

Lục-quái đuổi theo dọc đường tìm chưa thấy. Họ cũng thừa biết nếu đầu một xáp một thì bọn mình không phải đối thủ của sơn chúa Bạch-Đa-Sơn nên lúc nào cũng phải cùng đi tập thể để đủ sức áp đảo hắn.

Tuy Au-Dương công-tử cố tình lẩn tránh, nhưng nhờ theo dõi bọn gái ăn bận đồ trắng, cõi lạc-Đà đi từng đoàn, để nhận thấy cho Giang-nam Lục-quái mới theo dõi mà bám sát được đóng bọn đến tận Yên-kinh.

Khi dò xét vào được Tiểu-vương-phủ thì đêm đã xuống tối mịt không tìm ra đường lối nữa. Đến khi nháy tưởng đèn đã vụt gặp trận kịch chiến, thì Au-Dương công-tử luôn mặc đồ trắng để phân biệt, nên Mã-Vương-Phùng Hàn-biền-Cần đã gọi hắn là thằng ăn trộm hoa là thế đó.

Hai người xông vào vòng chiến đang thắng thế, bỗng nghe tiếng gọi của Quách-Tĩnh, đó để mình thì ngạc nhiên nhẩn kỹ lại và công dừng tay không đầu nữa. Trong vòng ác chiến, thấy có một người đang ngồi trên

vai Quách-Tĩnh, hay tay múa tít chiếc roi độc-long-chiến, loang loáng như rồng thiên giỡn sóng, rõ ràng là Mai-siêu-Phong chứ không kẻ nào xa.

Vừa trông thấy trò mình đang chịu trận đứng làm ngựa cho ác phu Giang-nam-Lục-quái hoảng kinh, chưa hiểu căn nguyên như thế nào, vội này cũng lo lắng cho tánh mạng của Quách-Tĩnh nhưng chưa biết làm cái nào cho ổn thoả.

Nhưng Hàn-tiểu-Oanh vốn căm hờn cực độ vợ chồng Mai-siêu-Phong làm thiệt mạng người yêu của mình là Trương-a-Sanh, nay thấy đứa con huổi là đệ tử của anh đang bị hãm uy hiếp nên dẫu lòng không được múa tiếp thanh-trường kiếm, tung người vọt lên cao tấn công xuống. Lúc ấy đệ-lục-sư-phụ của Quách-Tĩnh là Toàn-kim-Phát, lợi dụng thân hình lùn thấp, cũng sà mình sát đất lăn xả vào đánh mặc cho ngọn roi độc tít vù vù như gió bão ở phía trên, quyết giải thoát cho học trò mình.

Bọn Sâm-tiền-Lão-quái ngờ ngàng chằng hiểu bọn này là ai mà dẫu nhiên lọt vào Vương-phủ rồi kẻ thì tấn công Âu-Dương công-tử, kẻ kia sà vào đánh Mai-siêu-Phong. Họ là bọn hay thù chưa rõ, nên vội ngừng tay lại.

Bành-liên-Hồ vừa thu quyền thoát khỏi ảnh hưởng đường roi của Mai-siêu-Phong đã thét lớn :

— Mọi người nên ngừng đầu, để ta có việc cần hỏi đây !

Giọng nói của y oang oang như lệnh võ, ai này cũng đều nghe rõ ràng. Biệt đày cũng là một tay kịch liệt giang hồ nên Kha-trần-Ác vội vàng bảo nhỏ các em :

— Tam em. Thắt mũi, hãy ngừng tay lại.

Hàn-bửu-Cần, Nam-hi-Nhân, Hàn-tiểu-Oanh đang kịch đấu, nghe sư huynh bảo vội vàng ngưng tay. Toàn-kim-Phát, lúc ấy đã tiến sát gần chỗ Quách-Tĩnh, cũng tuân lệnh rút lui, lăn ra ngoài chờ đại ca chỉ dạy.

Mai-siêu-Phong cũng thu roi độc long chiến thỏ bảo hèn như trả rỗng.

Hoàng-Dung tiến ngay đến trước gấu Mai-siêu-Phong, nói lớn :

— Chỉ đã lập được công lớn lắm, xin ngõ lời khen tặng đây nhé.

Vừa nói nàng vừa đưa mắt và ra tay làm dấu tỏ ý ngầm bảo Quách-Tĩnh tìm lối thoát thân cho rồi.

Quách-Tĩnh tuy ngây ngô, ngờ nghệch, nhưng lần này cũng hiểu được ý, bèn nên hỏi lớn lên rằng :

— Tam hoa tự đích, lấy « tinh » hóa làm « hư » ! Có mà nhớ kỹ đừng quên đây nhé.

Mai-siêu-Phong thấy Quách-Tĩnh tiếp tục chỉ dẫn cho mình những nguyên tắc đang học đang dở thì cả mừng, lắng tai để hết tâm trí để

nghe giảng nữa.

Quách-Tĩnh thừa cơ, ngắm ngắm vận dụng toàn thể công lực vào hai cánh tay ném hồng người Mai-siêu-Phong lên cao, văng ra xa cách vài chục trượng, đồng thời cơ chân nhảy vọt lại phía sau một đôi trượng.

Nhưng lúc chân chàng vừa chạm đất, bỗng một luồng bạch quang đảo lộn như rồng thiên, lộng gió tít tít như bão táp, loang loáng tấn công như sấm chớp, bao bọc khắp người chàng.

Mai-vương-thần Hàn-bửu-Cần thất kinh vội vàng thét lớn :

— Nguy quá, không xong rồi.

Miệng vừa la, tay múa tít ngọn roi kim-long bám sát vào cơn roi của Mai-siêu-Phong.

Nhưng khi vừa chạm phải roi năng, Hàn-bửu-Cần thấy toàn thân rung động, ngọn kim-long-chiến của mình đã bị ngọn roi của Mai-siêu-Phong cuốn tung đi mất.

Khi vừa bị Quách-Tĩnh vận sức ném ra, Mai-siêu-Phong đã chột hiều, vội chống tay xuống đất, đặt người ngồi xuống êm ru không một tiếng động, rồi vung roi tấn công ngay.

Khi vừa chạm binh khí của đôi phương và nghe được lời nói của Kha-trần-Ác căn dặn các em, Mai-siêu-Phong đã nhận ra bọn này là Giang-nam Thất-quái nên trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ và nghi bụng :

— Mấy khi nay ta đã có tìm ra tông tích bọn bảy nhưng không gặp. Ngờ đâu hôm nay bọn bay lại dẫn xác đến đây. Thật quả nhờ trời xuôi đất khiến ta phải làm sao hạ sát cho kỳ hết để thanh toán bọn thù. Nếu để bỏ lỡ việc này thì biết bao giờ gặp được cơ hội tốt nữa.

Nhưng Mai-siêu-Phong bỗng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của mình đang bị bọn la mạt nào vây khốn, nếu thêm bọn Giang-nam vào nữa, mà bọn này ăn ý với nhau cùng chung sức đánh mình thì làm sao cự lại.

Tuy nhiên, vốn con người đầy lòng tự phụ tự ái, Mai-siêu-Phong không sợ nghiêng răng suy nghĩ :

— Bọn Lương-tử-Ông đối với ta chưa có thù oán sâu sắc lắm, nếu tránh được bọn này thì đối phó với bọn Giang-nam cũng không gay mảy. Dẫu ta có một mạng, bọn bay cũng chưa chắc toàn thân.

Rồi mu lăm lăm thủ ngọn độc-long-chiến, lắng tai nghe ngóng tình hình của địch.

Mai-siêu-Phong nghe tiếng hình như chỉ có sáu người thôi, nên đem

lông lo ngại, chàng rõ còn một tên nữa ẩn nấp đầu đây, có lẽ hẳn định thừa cơ tấn công, thật ra Mai-siêu-Phong võ thuật không hề hay biết là trong trận đung độ tại tinh Hoang-sơn đêm xưa, Tiểu-Đi-Đà Trương-a-Sanh đã bị chống, mình là Trần-huyền Phong hạ sát mất rồi.

Bọn Giang-nam Lục-quái và bọn Sa-thông-Thiên, Lương-tử-Ông cũng thám ngán uy-lực của ngọn roi đó, ai nấy cũng cần thận đứng dưng ra thật xa, cách Mai-siêu-Phong độ sáu bảy chục thước, lặng thinh nhận xét. Bãi chiến trường đang hỗn độn huyền ảo, bỗng trở nên yên lặng như tờ, một sự lặng lẽ đáng sợ bao trùm cả tứ khí.

Điền-thủ-Thư-sinh Chu-Thông là người lanh lẹ lịch thiệp nhất trong bọn và cũng là người đa nghi nhất, cho nên ông quay lại hỏi ngay Quách-Tĩnh :

— Đố đê, tại sao bọn này vậy đánh mi, và vì sao mi lại ngựa tiếp tay cùng bọn ác phụ ?

Nhà kẻ cho rằng mặt thì câu chuyện quá dài đầu có dở thì giờ được, mà tóm tắt cho gọn ghẽ có đủ ý nghĩa thì Quách-Tĩnh lại không có đủ tài ấy, nên chàng chỉ có thể đáp một câu gọn lỏn :

— Bọn này vậy đánh con, và nó lại cứu con.

Quách-Tĩnh đáp trông như vậy nên Chu-Thông tài nào hiểu nổi, đang băn khoăn suy nghĩ.

Bỗng Thiên-Thủ Nhân-dó Bình-liều-Hồ cất tiếng chất vấn :

— Quý vị là ai ? Tại sao trong đêm tối lại đột nhập vào Vương-Phủ để gây hỗn loạn như thế này ?

Phi-Thiên-Biên-bức Kha-trấn-Ác đáp :

— Tại hạ họ Kha tên Trấn-Ác. Anh em bọn tôi được thiên hạ mệnh danh là Thất-quái tại Giang-Nam.

Bình-liều-Hồ vội hỏi :

— Té ra quý vị là Giang-Nam thất hiệp, bọn tôi có nghe danh và đem lòng ngưỡng mộ từ lâu lắm rồi.

Sa-thông-Thiên cười gằn, nói lớn :

— Nếu Thất-quái Giang-Nam đã quá bộ đến đây, xin cho lão xin phụng này được lãnh giáo vào ngón để biết tay quý vị một phen.

Nguyên khi trước bốn người đồ đệ của Sa-Thông-Thiên tức là Hoàng-Hà Tử Quí đã bị Quách-Tĩnh và Giang-Nam Lục-quái đánh cho một trận

toại bời tại thỏ sơn bên Mông-Cổ. Đền nay thì còn uất ức bên lòng. Vì vậy nên lúc được nghe danh hiệu của Giang-Nam Thất-quái thì đã nổi giận lôi đình, muốn tấn công ngay để rửa hận. Vì vậy nên vừa nói dứt lời, Sa-thông-Thiên đã vọt mình phóng tới trước mặt Bình-liều-Hồ ra tay động võ với kẻ thù.

Còn Âu-Dương công-tử đối với Giang-Nam Lục-quái cũng nổi sân oán hận vì bọn ác cơ bị hạ sát khi trước, cho nên nhân cơ hội này cũng muốn ra tay để trả lại mối hận xưa.

Sa-thông-Thiên đứng ẩn nấp trước mặt Bình-liều-Hồ đưa mắt nhìn qua cả bọn thì chú ý trước nhất là ông già mắt mù đang chống nạnh mà mọi người gọi là Kha đại-ca. Tiếp đến là cô gái mách khảnh Hoàng-giêu-Oanh và Toàn-kim-Phát với thân hình ngũ đoan. Hàn-bưu-Cân vừa mập vừa lùn, thân hình tròn lẳn như một quả bầu, còn Chu-Thông thì dáng điệu nho nhã chẳng khác nào một gã thư sinh, duy có một mình Nam-hi-Nhân, có thân hình vạm vỡ đáng nể. Nhưng Nam-Sơn-Tiền-Tử lại có vẻ bàng quan, đứng nhìn và hình như chẳng thích chuyện đánh nhau.

Theo nhận xét của Sa-thông-Thiên thì năm người trước không có gì đáng kể, việc cần làm là hạ thủ anh chàng có thân hình to lớn này xong rồi dần dần tiến đến bọn kia. Vì vậy nên Sa-thông-Thiên đưa tay chuyển hết sức bịnh sanh đánh ngay vào giữa mặt Nam-hi-Nhân.

Nam-hi-Nhân tuy bị tấn công bất ngờ nhưng vẫn không tí nào núng. Chàng bình tĩnh lách qua một bên né tránh để tránh các thoi ấy đồng thời dụng đứng chiếc đòn gánh, quất ngang một cái vù vù cũng ác liệt.

Tuy Nam-hi-Nhân là đồ đệ chính truyền của Nam-Sơn Chương-Phái sức mạnh như hùm, kinh nghiệm chiến đấu cũng già dặn, nhưng so với Sa-thông-Thiên, vẫn chưa phải là tay đối thủ.

Hàn-tiêu-Oanh đứng bên cạnh thấy đồ đệ sư-huynh có bề yêu thế vung kiếm tiếp sức, đồng thời Náo-Thị-Hiệp-ân Toàn-kim-Phát cũng vồ lộng can can xông vào giúp sức cho Nam-hi-Nhân.

Thiên-thủ Nhân-Đồ thấy ba người chọi một, trong lòng bất bình bèn hét lên một tiếng rung động cả không khí, khiến lá cây rơi là tả, rồi nhảy đại vào vòng chiến, đưa tay tóm lấy vũ khí của Toàn-kim-Phát.

Nhìn thấy Bình-liều-Hồ dám tay không chiếm đoạt vũ khí của mình,

Toàn-kim-Phát cũng đoán được y là một tay võ công thượng thặng nên vội vàng vận dụng toàn lực vào hai tay mứa tiếp cán cân và móc cán chuyển động thành gió, đồng thời cả hồn cân cũng tung ra đập thẳng vào cánh tay của y. Bành-liêu-Hồ thấy vũ khí của địch vô cùng quái dị, tức dụng thập phần nguy hiểm đã lưu ý được. Hẳn với vàng dùng kẻ « quái mãng phiến thân » (cân lớn vung mình) tránh né được cả cán cân và các đầu móc phụ đang đập vào người, rồi nạt lớn :

— Thăng này hét thử vũ khí nào dùng được hay sao mà đi lấy cân ngoài chợ để đánh nhau ?

Toàn-kim-Phát trợn mắt nạt lớn :
— Tao sẽ dùng cân này quật chết mạng mày cũng như tao đã đánh chết không biết bao nhiêu là heo, chó.

Bành-liêu-Hồ nổi nóng, găm lên như cọp dữ, vung cả quyền tông mạnh vào ngực Toàn-kim-Phát một lần mau như gió, khiến cho Toàn-kim-Phát đầu lạnh lệ đên đầu cũng không thể tránh được.

Hạ-bưu-Cân tuy mất roi, nhưng vốn một tay rất giỏi về quyền cước, cho nên khi thấy sự đe thạt thủ sắp lâm nguy vội vàng vung quyền nhay vào gạt tay Bành-liêu-Hồ để giải thoát cho Toàn-kim-Phát.

Rồi cả hai anh em bám riết vào địch thủ tấn công ráo riết.
Sa-thống-Thiên và Bành-liêu-Hồ quả là hai tay lợi hại phi thường cho nên mặc dầu bọn Giang-Nam chia hai người đầu một mà vẫn không thắng nổi.

Còn Kha-trần-Ác và Chu-Thông, hai người đàn anh đứng ngoài, nhìn tình hình có phần núng thế nên buộc lòng cũng phải xông vào vòng chiến để tiếp sức cho các em.

Hai người tuy đứng hàng nhất nhì trong Lục-quái, nhưng lúc này cũng phải chia ra giúp sức hai nhóm, thành ra bây giờ ba người đánh một Nhưng-trần-thể vẫn chưa có gì bảo đảm được toàn thắng.

Phần Tam-đầu-giao Hưu-thông-Hải tuy hứng nhận âm khí của Bành-liêu-Hồ, thêm một cái quạt lên cao của sư-huynh và một đòn của Mai-siêu Phong, nhưng đã được Bành-liêu-Hồ săn sóc cho thuộc lòng, đỡ đau rất nhiều. Sau khi nghỉ dưỡng một chập, y vung quyền nhay vào nhưng gặp Hoàng-Dung chặn lại. Cả hai đờn nhau ra một bên đăm thoi kịch liệt.

Hưu-thông-Hải có bản lãnh công khá, nhưng ngặt vì c ngại những chiếc nhiều giáp có gai của Hoàng-Dung, nên vừa đánh vừa gờm không chạm đến mình nàng, do đó sức tấn công bị giảm bớt một phần lớn.

Hoàng-Dung thừa rõ nhược điểm của địch, vận dụng tà, lạnh lẽ của

minh, nhẹ nhàng bay nhảy vừa tránh né vừa trêu chọc, khiến Hưu-thông-Hải sa đấn vào thế thối.

Còn Bạch-Đà-Sơn Âu-Dương công-tử, nhận thấy bọn mình dần dần sát kém nên nghĩ bụng :

— Bây giờ ta cần ra tay hạ sát mấy thằng Giang-nam trước rồi tính tới con ác phụ sau. Nếu muốn hạ được Mai-siêu Phong cần phải tấn công ngay nó là thắng ôn con kia mới được. Thằng đó mà ngã rồi, con mụ kia hết phương tiện xoay trở, thắng được không khó.

Quyết đánh xong, Âu-dương công-tử vận dụng toàn lực công phu tuyệt kỹ, theo một thế trong « thủ đà tuyết chương » trở thài kinh công thượng thặng của giống họ Âu-Dương, trong chớp mắt đã bay vút đến ngay cạnh Kha-trần-Ác rồi quật lớn :

— Bọn hay đi tự mua dây quàng vào cổ Phen này trở mắt xem tài của Bạch-đà-Sơn Tiên-Chúa đây này.

Quật chưa dứt lời hần vung tay ra một cái, Kha-trần-Ác vận dụng cây nạng sắt hướng về phía có gió lộng để che đỡ. Bất ngờ Âu-Dương công-tử bỗng đổi chiêu, lật ngược trở lại. Kha-trần-Ác sợ người thấp xuống một chút, thì đòn quyền của Âu-Dương công-tử đã, xé gió phạt ngang qua nghe một cái ào.

Kha-trần-Ác dùng sức vật ngược cây nạng rồi từ trên đập mạnh xuống đầu Âu-dương công-tử như núi sụp theo thế « Kim-cương sinh uy ». Âu-dương công-tử với vàng bước ngang một bước dài vừa tránh được đòn này đồng thời tấn công luôn vào người Nam-hi-Nhân nhưng Nam-hi-Nhân đã tránh được.

Lúc bấy giờ Âu-dương công-tử đem hết tài nghệ dương đông kích tây, khi nhảy tới, lúc bay tít lên cao, liền tiếp đem những đòn võ công ác liệt tấn công Giang-nam Lục-quái.

Riêng Sâm-tiên Lão-quái Lương-tử-Ông, này giờ chăm chỉ theo dõi Quách-Tĩnh, quyết tìm cơ hội bắt được để hút lại máu rắn của mình. Lại thấy Âu-dương công-tử vô lượng thân oai cản ngăn Lục-quái, Lão mới vận sức vào hai cánh tay phi thân đánh bỏ tới trước, thẳng vào một Quách-Tĩnh. Quách-Tĩnh với vàng tìm cách chông đỡ, nhưng vì tài nghệ so với Lương-tử-Ông còn quá thấp kém cho nên lòng tung và chông đã bị Tử-Ông tóm được vật ào phía trước.

Lương-tử-Ông với sức mình 30 năm giết mạnh một cái xé toạt cả vật đó, bây giờ búng Quách-Tĩnh, định hút máu Hồng-huyết-xá. Trong lúc vận pháp nguy hiểm, Quách-Tĩnh chỉ biết co giò nhảy thối ra

sau, nhưng không kịp nữa. Vật áo bị tay Lương-tử-Ông xé toạt một miếng, mây chực gói thuốc cũng bị lao lấy hết.

Nghe mùi thuốc xông lên mũi, Lương-tử-Ông biết cậu này đã ăn cắp thuốc trong phòng này, nên lấy bỏ hết vào bọc rồi múa tay chọt một lỗ nhỏ. Quách-Tĩnh thấy một luồng khí nóng bùng lên đau điếng, sức khoẻ tăng lên vùn vụt, quẩy mạnh một cái sút ra ngay rồi chạy nhào vào phía Mai-siêu-Phong là lớn :

— Bà ơi, cứu tôi với !

Mai-siêu-Phong đang ngồi yên thờ đức, bỗng nghe Quách-Tĩnh kêu cứu liền nghĩ rằng :

— Mình vừa học được một mớ lý thuyết về lời thuyết nội công Bị lậu còn có vài chữ chưa hiểu rõ. Cần ra tay giúp hắn để bảo hắn dạy lại mình cho chu đáo đầy đủ hơn.

Nghĩ vậy, mụ khẻ bảo Quách-Tĩnh :

— Muốn vậy thì máy lại vào ta lên để lấy công nó. Thằng già này có gì đáng sợ mà cuống cuống như vậy ?

Quách-Tĩnh nghĩ :

— Nếu mình công mui bị thì có thể tạm thời thoát nạn lão già. Nhưng một khi bị mụ này giữ rồi làm sao thoát ra được. Vì vậy Quách-Tĩnh không dám vào, cứ chạy vòng quanh để tránh né. Lương-tử-Ông thấy mình heo Quách-Tĩnh đã lọt vào phạm vi của Mai-siêu-Phong thì trong bụng đã sợ, cho nên tuy đuổi theo mà mắt vẫn lên lên trông chừng ngọn roi ác liệt của "thầy sát" không biết sẽ vung ra lúc nào. Mai-siêu-Phong thấy Quách-Tĩnh cứ nhón như chạy vòng quanh mình thì biết hắn ta e ngại, chẳng dám lại gần, bèn tung ngọn roi, quét ngang phía dưới đất, định cuốn chân Quách-Tĩnh kéo vào định làm ngựa để cỡi và tiếp tục dạy thêm mấy môn về nội công đang học dở dở.

Hoàng-Dung đang đứng với Hầu-thông-Hải cố bề thẳng thẽ, nhưng trong lòng lại lo lắng giùm cho Quách-Tĩnh vì thấy chàng đang mắc vào Sám hiệp Ho quá Lương-tử-Ông.

Nàng đã toan bỏ Hầu-thông-Hải để chạy lại tiếp cứu, nhưng ngặt vì chỗ đứng cách nhau quá xa chưa đi kịp. Tình hình thấy Quách-Tĩnh bỏ Lương-tử-Ông chạy lại gần Mai-siêu-Phong, rồi bị Mai-siêu-Phong dùng roi quất chân giết vào để bắt thì nàng càng thêm cuống quýt, vội vàng nhảy vọt lên trời như một viên pháo thăng thiên trên tầm roi độc của thầy sát.

Hoàng-Dung tuy trẻ tuổi nhưng rất thông minh, linh hoạt, hiểu rộng

thầy xa. Nàng thừa biết lời đánh độc-long-chiến của sư-ti vô cùng lợi hại. May ra chỉ có cha mình mới biết cách khắc phục mà thôi.

Hiện nay tuy Quách-Tĩnh đã nhảy lên trên tầm roi của Mai-siêu-Phong, nhưng chắc chắn không bao lâu cũng bị áp đảo nữa, nếu để chậm thì nguy mất.

Vì vậy nếu Hoàng-Dung đánh bậy một quyền vào ngực Hầu-thông-Hải rồi tung người nhảy lui ra sau rồi phóng thẳng lên cao, xông vào chộp roi của Mai-siêu-Phong thì mạng cho Quách-Tĩnh.

Mai-siêu-Phong cảm thấy đầu roi mình nặng bụng mừng thầm, chắc chắn đã cuốn được Quách-Tĩnh, nhưng khi mụ đưa tay kéo được một cái, bỗng nghe tiếng hét của Hoàng-Dung sư muội bay lại phía mình :

— Mai-nhược-Hoa Sư-ti, chị nữ nào làm hại cả em nữa sao ?

Nghe tiếng Hoàng-Dung tru tréo, Mai-siêu-Phong thất kinh rụng roi, tuy trời đang lạnh nhưng mồ hôi xuất ướt cả trán. Mụ nghĩ bụng :

— Thôi chết rồi ! chuyện này nguy to ! Ngọn roi của mình ngoài đầu cả móc cầu bên như dao, nếu cuốn trúng phải người sư muội thì làm sao sống nổi. Phen này sư phụ biết được thì không thể nào thoát khỏi chết.

Không hiểu tại sao con bé này cứ luôn luôn đùa quấy rầy mình mãi mãi. Dầu sao nó cũng đã bị thương, có trốn tránh cũng không được nữa, chỉ bằng ta ra tay giết phứt cho rồi, sau sẽ trú tinh lại. Bất quá cũng chết là cùng chứ có sao đâu ?

Rồi mụ nghiêng răng giật mạnh một cái, Hoàng-Dung bị tung bổng người lên, bay vút lại bên cạnh nằm lăn trên mặt đất. Mụ định nhìn thế nào Hoàng-Dung cũng bị thương nặng chứ đâu để ý đến việc nàng có mặc chiếc nhuyển vì giáp trong mình.

Nhờ áo giáp trăm thân, Hoàng-Dung không hề bị trầy một tí da dầy có lớp áo trắng mặc ngoài bị cho rách mấy đoạn dài.

Hoàng-Dung cười lớn nói :

— Sư-tỷ làm rách chiếc áo trắng của em rồi, em bắt đền chị đây.

Mai-siêu-Phong nghe Hoàng-Dung cười đùa như thường thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, ngồi ngo ngoài một chặp bỗng nhớ lại, hỏi Hoàng-Dung :

— Té ra sư muội có mặc chiếc áo nhuyển vì giáp của sư-phụ phải không ?

Rất rồi bây giờ chị đã mù cả hai mắt, còn thầy đương đầu mà để về lại áo hộ em đây.

Hoàng-Dung thấy Mai-siêu-Phong đã nói đùa, có vẻ cười mờ nên mừng rỡ, vội đưa tay vẫy Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh bên chạy gần nàng, nhưng vẫn e dè đứng cách Mai-siêu-Phong 7, 8 thước, mắt, nom nớp như trông chừng ngọn roi không biết sẽ phóng tới mình lúc nào.

Lương-tử-Ông oán hận Quách-Tĩnh đến cực độ, làm le chực xông vào bắt nhưng cũng sợ chiếc roi của thầy sắt, không dám hạ thủ.

Cách đó không xa, bọn Giang-Nam Lục-quái, đến đầu công cùng nhau, chia làm ba nhóm, kịch chiến với bọn Sa-thông-Thiên, Bành-liêu-Hổ, Âu-Dương công-tử và Hưu-thông-Hải.

Thê trận này của họ đã luyện từ khi còn ở Mông cổ, cốt để đối phó với các địch nhân đồng người và có võ nghệ cao siêu lợi hại.

Với thê trận này cả sáu người cũng quay lưng tựa vào nhau, tương trợ chặt chẽ khiến cả đoàn kết thành một khối có thể cùng thủ thê cùng tấn công không hề sơ hở.

Tuy hoàn cảnh này, lời đánh liêu hoàn đã được áp dụng rất có hiệu quả. Vì vậy cho nên tuy đôi phương võ nghệ cao siêu, nhưng lục quái vẫn không hề nao núng.

Tuy cả nhóm thì Hưu-thông-Hải tương đối kém thua Kha-trần-Ác và Chu-Thông, nhưng trái lại bọn Sa-thông-Thiên, Bành-liêu-Hổ và Âu-dương công-tử thì vô cùng lợi hại.

Vì vậy nên mặc dù Lục-quái có nhiều kinh nghiệm và lối chiến đấu liêu hoàn rất lợi hại, nhưng cũng dần yếu thế. Riêng Mã-Vương-Thần Hàn-bửu-Câu, vì mới bị một vết thương nơi vai, tuy cố gắng chiến đấu nhưng đã yếm chí lắm rồi sau cùng phải nhảy vòng quanh tránh né, khiến cả anh em khá hoang mang, và trận thế đã dần kém sút rõ rệt.

Vốn anh em Giang-Nam Lục-Quái đã thấy nguồn sống chết không rời nhau, quyết một lòng nhất tử để chiến đấu với bọn tay sai của Triệu Vương-Phi. Vì vậy nếu ai này đều bần mỏi đánh thì mạng, như một đoàn mãnh sư, đến giờ giãy chết, càng hàng tiết nhảy lên lông lộn.

Thiên-Thủ Như đó Bành-liêu-Hổ vốn tánh tình hiểm ác hơn cả. Khi trông thấy Hàn-bửu-Câu đã yếu sức, bên vận dụng hết công lực vào cánh tay đánh một đòn chí mạng để hạ thủ cho rồi.

Quách-Tĩnh nhìn thấy Âu-Sư mình sắp bị độc thủ của địch thì trong lòng xúc động không thể nào làm ngơ, liêu mạng vận sức vào cánh tay, phóng thẳng một đòn vô cùng mãnh liệt vào giữa lưng Bành-liêu-Hổ, khiến y phải thụ tay về mà né tránh phía khác.

Bành-liêu-Hổ xoay lại định tấn công Quách-Tĩnh, bỗng đầu từ phía xa có một người vóc cao lớn chạy bay tới kêu lớn :

— Chư vị anh hùng, cha tôi có việc vô cùng khẩn cấp trọng đại.

Kính mời chư vị trở vào giúp hộ một tay, càng sớm càng hay.

Người này chính là Triệu-vương-gia Hàn-nhan-Khang, con trai của Triệu-Vương Hàn-nhan-Liệt. Có lẽ vì quá hấp tấp nên họ mỗ của Hàn-nhan-Khang đã xúc xích, nói giọng không được bình tĩnh nữa.

Đang chần chừ với bọn Giang-Nam Lục-quái bỗng nghe nói, ai này đều suy nghĩ :

— Vương-Gia chẳng ngại tổn kém, cho mời bọn mình đến để có việc cậy nhờ. Lúc này người đó gọi, chắc phải có điều gì trọng đại lắm, đâu thể trì hoãn để làm buồn lòng người.

Nghĩ xong mệnh sí này chạy ra ngoài vòng chiến rồi phi thân chạy theo Hàn-nhan-Khang lập tức.

Lúc bấy giờ Hàn-nhan-Khan mới kể lể :

— Vừa rồi giai nhân đi lên vào Vương-phủ bắt cóc mẫu thân tôi mang đi rồi. Phụ Vương tôi mong nhờ chư vị vui lòng đuổi theo truy nã và kiếm tìm đưa về hộ. Công ơn này, cha con tôi nguyện ghi tạc muôn đời.

Lúc này trời hãy còn tối, lòng Hàn-nhan-Khang đang bồi rối như tơ vò, không còn thiết gì đến mọi việc, cho nên Mai-siêu-Phong, bà thầy võ bí mật của mình đang ngồi xếp ở rũ dưới đất mà y cũng không hề trông thấy.

Bành-liêu-Hổ vốn kính phục Triệu Vương-gia hơn ai hết, nên nghe lời cùng các người kia :

— Nếu hôm nay bọn mình để Triệu Vương-Phi mất tích còn đâu là danh dự tiếng tăm xưa nay nữa. Triệu-Vương-gia đã khấn khoản cầu minh cử ngôi làm thượng khách tại Vương phủ mà không tận lòng tận lực để truy nã thủ phạm hay sao.

Mọi người cùng bàn :

— Nhất định bọn Giang-Nam Lục-quái đi dùng kế - điệu hồ ly sơn - dụ chúng ta ra đây để rồi sai người lên vào bắt cóc Vương-Phi.

Thế là ai này đều hấp tấp rời chân bước theo Hàn-nhan-Khang trở về chôn cũi.

Riêng Lương-tử-Ông đang hăm hăm quyết cứu cô Quách-Tĩnh bắt lại máu rần, nếu hồ qua dịp này biết chừng nào có dịp khác. Vì vậy hèn lẻo do dự muốn tạm nán lại. Nhưng gặp lại nếu một mình có thể làm sao chống lại bọn Giang-Nam Lục-quái nên đành bậm bụng ra đi nhưng lòng cứ tiếc rề mãi không yên.

Quả cũng là một dịp may cho Giang-Nam Lục-quái được rảnh tay công là một cơ hội giúp Quách-Tĩnh thoát khỏi đại nạn. Lẽ ra Quách-Tĩnh cầu

cần giữ yên lặng cho bọn hèn đi xa cho rồi. Nhưng chàng bỗng sợ nhớ lại Vương-Xích-Nhất đạo trưởng bị trọng thương đang chờ thuốc mình mang về nên vội vác chạy theo Lương-tướng gọi lớn :

— Lão già, trả học thuốc ngay cho ta chứ !

Lương-Tử-Ông thấy mình đã tha chết cho mà còn lão đồ theo phá cây nứa thì bực mình không thể tả, ngấm ngấm vung khế búa tay một cái, phóng một chiếc đinh nhọn xé gió bay thẳng vào bụng Quách-Tĩnh mau hơn tên bắn. Quách-Tĩnh đang lúc bất ngờ nên không còn phương nào tránh né kịp.

Diệu-thủ thư sinh Chu-Thông thấy tình hình quá nguy ngập, không dám chần chờ, phóng lui một bước, ẩn ngử trước mặt Quách-Tĩnh dùng cùn quạt gạt mạnh vào cây đinh một cái. Hai vật chạm nhau kêu buảng một tiếng, xẹt lửa sáng lóa, cây đinh rơi xuống đất một cái.

Chu-Thông cúi nhặt cây đinh lên đưa gần mũi người rồi la lên :

— Trời ơi ! Quả là kiếm huyết phong hầu, tỷ ngọc thần cốt dính một loại ám khí vô cùng ác độc đây này. Anh em hãy lại đây xem.

Lương-Tử-Ông định bỏ đi, bỗng nghe Chu-Thông gọi đứng tên các khí này thì vội quay mình nhìn lại trợn mắt quát :

— Ủ, đúng là dính thần cốt đó. Đã sao chưa ?

Chu-Thông bước lên mấy bước, tay mân mê cây đinh cười hà hà nói :

— Tại hạ xin trả lại Lương-Hào-trưởng để vật hoàn cổ chủ.

Nói rồi xoay mạnh bàn tay một cái.

Lương-Tử-Ông xem thường Chu-Thông nên không lo sợ bị ám toán. Tuy nhiên lão cũng phải đi phòng cây đinh độc lại mình. Khi thấy Chu-Thông xoay mạnh cổ tay, Lương-Tử-Ông lập tức phất tay áo để đỡ nhưng chẳng thấy gì hết.

Nguyệt-Diệu-Thủ thư sinh thừa biết Lương-Tử-Ông đã thuộc vào hạng võ công thượng thặng, dù có nắm dính trả lại bàn cũng chỉ phất tay áo để gạt đi hay đưa tay bắt lấy rất dễ dàng cho nên cứ cầm vật đó phẩy đi phẩy lại phành phạch mấy lần mà không phóng ám khí. Cứ mỗi lần Chu-Thông cử động thì Lương-Tử-Ông cũng phất tay áo ra đỡ nhưng liên tiếp ba bốn bận không thấy gì hết đã bưng bưng nổi giận, trợn mắt quát lớn :

— A nhà người dám đùa giỡn với cụ nữa sao ?

Chu-Thông không đáp lại, ngó ngó đi chỗ khác, miệng lầm lẩm ngẩm mấy vần thơ.

Lương-Tử-Ông tức quá nhưng bỗng biết làm sao chỉ chờ đợi thêm mấy câu rồi quay mình chạy theo nội bọn.

Thấy bọn ấy đã đi rồi Quách-Tĩnh nghĩ lại chuyện mình mà bực trí. Suốt đêm long đong lận đận, nguy hiểm mấy lần suýt bỏ mạng cướp được mấy gói thuốc. Nhưng tưởng có thể đem về cứu bệnh cho Vương đạo-trưởng nào ngờ thuốc cũng chẳng còn. Bây giờ nếu chạy theo dõi, nhảm không đó đó, mà bỏ ra về tức công toại, rất in ngại cho lịch tính của Vương-xích-Nhất.

Vì vậy nên chàng cứ lưỡng lự chưa biết làm sao.

Thình lình Kha-trần-Ác ra lệnh :

— Thôi, chúng ta rút về đi thôi.

Nói xong Kha-trần-Ác khoa gậy phi thân nhảy vút lên đầu tường, cả đoàn như người cùng đóng nhảy theo, đứng thành hàng chữ nhật sừng sừng trong bóng đêm.

Việt-nữ-kiếm Hàn-tiểu-Oanh đưa tay chỉ Mai-siêu-Phong hỏi :

— Thừa đại ca, hãy giữ nên giải quyết với con cụ này như thế nào đây ?

Kha-trần-Ác đáp :

— Chúng ta tha chế cho cụ ấy, theo lời khuyên của Đôn-Dương-Tử Mã đạo-trưởng.

Hoàng-Dung cũng cười lên mấy tiếng rồi tung mình nhảy vút lên tường, đứng cạnh lục quái.

Mai-siêu-Phong nghe tiếng gió lộng biết Hoàng-Dung đã nhảy ngay theo, vội thét lớn :

— Hoàng sư muội ! sư phụ đâu rồi ?

Hoàng-Dung nghe hỏi, cười khì đáp :

— Thân phụ em đây à ! Ông ấy đã phát nguyện không bao giờ bước chân ra khỏi đảo Đào-hoa. Hiện nay ông vẫn ung dung ngồi nhà thưởng hoa trên đảo chứ đến chỉ đây mà chỉ hỏi. Mà hỏi để làm gì há chi ?

Mai-siêu-Phong thấy có vẻ ăn nói lặt lững nổi giận tràn hồng. Khiến cơn giận kén đến thổ khò khè một chấp rồi quát ra tiếng :

— Thế tại sao lúc này mấy hèn là sư-phụ sắp tới đây ?

Hoàng-Dung cười nhạt đáp :

— Em đã nói dối để cho chị tha Quách-Ca của em. Xin cảm ơn chị đã có lòng tốt ra tay đánh giúp nhé. Thành thật xin lỗi chị vậy.

Mai-siêu-Phong tức giận cành hồng, không thể nào giằng nỡ, bèn thét

to lên một tiếng vang trời, hai tay chông mạnh xuống đất tung người bay vút lên không trung, nhắm phía Hoàng-Dung lao tới như một mũi tên bắn.

Nguyên vì tướng minh khố luyện nội công không đúng phép Mai-siêu-Phong đã bị khí đốn xuống rốn khiến cho bản thân bắt toại, tính năng lại nóng nảy, mỗi khi tức giận, khí uất lên càng bề tạt bảy phía.

Lúc này vì quá phần nộ Hoàng-Dung đã đánh lừa mình, Mai-siêu-Phong đã quên bản mình bị tê liệt. Nàng vận khí quá mạnh bỗng nhiên một luồng khí nóng kéo từ ruột đến cổ họng làm bối cả thân hình tung lên cao maóng theo cặp chân đeo lủng nhằng tòn ten, lao thẳng đến trước mặt Hoàng-Dung.

Hoàng-Dung sợ quá vội phi thân nhảy thoát khỏi bờ tường như một luồng khói trắng.

Nhờ hơi nóng nổi dậy bất ngờ tung bóng Mai-siêu-Phong tới, khi bắt không được Hoàng-Dung, Mai-siêu-Phong dự định nhảy vút nữa, nhưng lúc bấy giờ hai chân đã tê rần, đau buốt tận xương chịu không nổi, ngã lộn xuống chân tường chết ngất.

Lúc bấy giờ nếu Giang-Nam Lạc-quỳ muốn ra, tay hạ sát Mai-siêu-Phong thì thật dễ dàng, nhưng bọn họ luôn luôn giữ lòng ngấm ngầm lấy điều hiếu sinh xử thế, với đời, hơn nữa vì có lời khuyên của Mã-Ngọc-Dạo-trưởng nên lấy lu cời mở đầu thủ, cho nên cả bọn nhảy xuống cúi nhìn một chút rồi đợi Quách-Tĩnh đi luôn ra ngoài Vương-phủ.

Viết-nữ-Kiểm-Hàn-tiểu-Oanh thương yêu Quách-Tĩnh như con ruột nhưng bản tính cũng nóng nảy và nghi. Vì vậy khi đi đường nàng hỏi đôi lời:

— Tịch nhi ! Tại sao con lại đến chốn này để gặp mẹ thấy sát và bạo kia như vậy ?

Quách-Tĩnh bên đem hết đầu đuôi câu chuyện kể lại rành mạch tu lúc bắt đầu giao chiến ở Quảng-Trường, được Vương-xu-Nhật giải cứu, vào Vương-phủ hội yến Vương-xu-Nhật trưng dặc của Linh-Tri-Thương-Nhân, trộm thuốc gặp rạn, lại xuống địa huyết gặp Mai-siêu-Phong, và kể luôn cả việc Dương-thiết-Tâm gặp vợ là Triệu-Vương Phi nữa.

Cả bọn lắng-lặng nghe. Quách-Tĩnh kể xong, Chu-Thông lên tiếng :

— Việc cần kíp nhất là nên tìm gặp Vương-xu-Nhật Dạo-trưởng để thăm trước.

Ai này gạt đầu khêu phải.

Đây nhắc lại Dương-Thiết-Tâm gặp lại vợ hiền, tôi thường đón đập trong lòng, mừng vui khôn kể xiết. Khi Thiết-Tâm ôm vợ vào lòng, phi thân chạy ra ngoài cửa gặp con nuôi là Mục-Niệm-Từ đứng đờn từ lâu. Thấy cha bóng một người đàn bà nàng vô cùng ngạc nhiên, vội hỏi :

— Người này là ai vậy cha ?

Dương-thiết-Tâm vừa thở hào hển vừa đáp gọn :

— Má con đây ! Chạy mau.

Niệm-Từ càng kinh ngạc hơn vội hỏi :

— Úa, má con đây sao cha ?

Dương-thiết-Tâm suýt một tiếng, khẽ bảo :

— Nói nhỏ nhỏ chứ ! Lo chạy cho mau, về nhà sẽ nói chuyện sau.

Ông vừa nói vừa tung người đi thoăn thoắt, hai tay ôm chặt thân hình vợ quý, Mục-Niệm-Từ cũng lảng lạng chạy theo.

Chạy được một lúc khá lâu, trời vừa rạng sáng mà Bao-tích-Nhượng cũng dần dần tỉnh lại. Tịch-Nhượng hé mắt nhìn xem kè nào đã ôm mình mà hơi nóng đã chuyển vào cơ thể. Khi nhìn kỹ, thấy rõ ràng là người chồng xưa năm cũ. Người mà ngọt ngào hơn năm qua không giây phút nào mà nàng quên-lãng.

Nhưng nàng vẫn chưa dám tin, còn ngỡ là lang năm mộng, đến khi cào thớ vào cánh tay thì thấy đau nhói, mới chắc là mình đang sống, và cảnh tái ngộ quả là sự thật và đây chính là người chồng yêu, bằng xương bằng thịt.

Nàng mừng quá, tựa đầu vào ngực chồng rên rí :

— Anh của em, có phải chúng ta đã chết rồi chàng ?

Dương-thiết-Tâm thấy vợ tỉnh dậy lòng mừng vô hạn, mừng đến nỗi nước mắt tuôn trào ra má và nhỏ xuống má vợ đắm đuối. Chồng nhìn vợ khẽ đáp :

— May quá, em hồi tỉnh lại. Vợ chồng ta gặp lại nhau, bình yên vô sự.

Vừa đáp, vừa nói, mà Dương-thiết-Tâm vẫn ôm chặt vợ vào lòng chạy mau như ngựa tề.

Thành lịnh ở phía sau có tiếng người ngựa lao xao đến được gần một đoàn quân mã đang rầm rộ đuổi theo rất gấp. Một toán kỵ mã mặt giáp sắt cầm trường thương kiếm ra hai đầu đuổi theo và quạt lớn :

— Gian tề, phải để Triệu-Vương-Phi xuống đây, đứng hồng để thoát phen này.

Dương-thiết-Tâm đưa mắt nhìn khắp bốn bề, thấy không chỗ nào để nấp được nên nghĩ bụng :

Trời Phật hộ trì ngày nay vợ chồng ta gặp nhau, tưởng cùng ta mãi mãi rồi, vì đâu có thác bên nhau cũng hả dạ. Dầu sao ta cũng phải xả thân chiến đấu tới cùng. Một người anh hùng không khi nào chịu bỏ để thoát thân một mình được. Nghĩ vậy rồi Dương-thiết-Tâm gọi con :

— Niệm-Nhi, hãy đỡ lấy má con.

Nằm yên trong đôi cánh tay chống, Bao-tích-Nhược không quên tám đèn bao nhiêu người đang đuổi gấp phía sau, mà chỉ mơ màng lại câu chuyện mười tám năm cũ, từ ngày vợ chồng còn sống bên nhau trên trời, hạnh phúc tại Ngưu-gia-thôn, thuộc phủ Lâm-an trong một tú lều tranh bé nhỏ. Rồi tiếp đến tai nạn máu lửa xảy ra, chồng mình bị thê ôm mình chạy để lánh giặc trong đêm tối ẩn u, phía sau là đội quân quát tháo đuổi theo, bao nhiêu hình ảnh hãi hùng lần lượt xảy ra trong ký ức.

Rồi bỗng nhiên chàng đặc mình nằm xuống đất để chạy đi kiếm vợ bạn, lòng của nàng hồng cứu mang đứa con, dài má côi, rồi bị quan hãm bắt được, khiến cho cuộc biệt lý kéo dài trên mười tám năm qua, mà sự biệt lý đầy hi thảm, kéo dài ngọt ngào kiếp người. Biết bao nhiêu đau lòng trong thời gian phải vì con cam tâm phục vụ kẻ thù, những hình ảnh cứ liên kéo đến, diễn lại trong trí như của nàng và không biết rồi đến ngày trở lại sẽ ra sao.

Vì sợ rời ra sẽ vĩnh viễn mất chồng như đêm năm nọ, nên Bao-tích-Nhược cứ ôm chặt lấy cổ Thiết-Tâm, không chịu buông ra cho Niệm-Tâm hề lấy.

Dương-thiết-Tâm liếc mắt thấy đoàn giáp binh đã rầm rộ sắp đuổi tới nơi, nếu để bọn chúng bắt được thì còn chỉ là danh dự anh hùng, chứ nên chàng quyết chống cự để thoát thân, dầu có mất mạng cũng bằng lòng. Nghĩ vậy nên Dương-thiết-Tâm giằng mạnh một cái, trao vợ cho Mục-niệm-Từ đỡ lấy rồi quay mình lại đón bọn truy binh.

Thiết-Tâm hùng hổ xông vào đoàn giáp binh, tay đánh đâm mồm hô, đoạt được ngựa thương. Rồi chẳng khác nào hổ thêm cánh rồm

thêm mây vậy, Dương-thiết-Tâm múa vút ngọn thương loang loang che phủ khắp thân mình, tung hoành nhảy vào chỗ đông người.

Một chớp sau Thiết-Tâm đã phóng một ngọn thương cắm vào đùi viên chỉ huy lẫn nhào xuống ngựa. Cả bọn truy binh như rắn mất đầu ném binh khí hề nhau chạy tán loạn để tẩu thoát vừa la hét om sòm.

Dương-thiết-Tâm thừa rõ tịch quân có nhiều cao thủ nhưng mà rành tay, chẳng công tâm chông thương nghĩ mệt một chút. Rất tức không cướp được một con chiến mã chạy cho mau hơn.

Thở một lát đỡ mệt, Dương-thiết-Tâm vội vác gươm nhắm theo lời vợ con mà chạy phi thân đuổi theo Lục-ý-trời đã rưng sáng. Phía đông là lời kìa hồng. Trong màn sương mai, một vật đi dần dần hiện ra rõ rệt.

© Kiem-Hiep.Tripod.Com